

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2024

Cena \$ 2.50

AUGUST 2024

Bude blahořečen Ján Havlík, mučedník komunistického režimu

V sobotu 31. srpna 2024 bude v Šaštíne blahořečen Boží služebník Ján Havlík. Novic Misijní společnosti sv. Vincenta z Pauly (řádu luzaristů). Zemřel v roce 1965 ve věku 37 let na následky mučení v komunistických věznicích.

Ján Havlík se narodil 12. února 1928 ve Vlčkovanech (dnes Dubovce 15 km od Hodonína na Moravě) v okrese Skalica na Slovensku. Byl prvním ze čtyř dětí manželů Karla a Justiny Havlíkových. Mluví se o velmi chudé, ale zbožné rodině, ke které patří i teta Angela, která byla v řádu vincentinek a měla na Jánovo rozhodování nemalý vliv. Po obecné škole pěšky docházel osm kilometrů do školy v Holiči, pak byl přijat na Masarykovo státní gymnázium ve Skalici.

V roce 1943 přestoupil na reálné gymnázium v Banské Bystrici. Zároveň se také stal chovancem „malého semináře“ Apoštolské školy Misijní kongregace sv. Vincenta de Paul v tomto městě.

Při povstání v srpnu 1944 byli studenti nejprve přemístěni do Trnavy a potom posláni domů. Po skončení války se Ján vrátil do Banské Bystrice a studium pak v květnu 1949 zakončil maturitou. V tomto roce také začal noviciát Misijní společnosti v Ladcích. V noci ze 3. na 4. května 1950 byl Havlík spolu s ostatními novici násilně odvezen z apoštolské školy do „přeškolovacího ústavu“ v obci Kostolná a odtud hned na tříměsíční nucené práce při stavbě Přehrady mládeže v Nosicích u Púchova. Jednalo se o manuálně náročnou práci spojenou s rozbíjením kamennů. Podle dozorců velmi dobře plnili pracovní plán i na více než 100 %.

Po rozpuštění pracovních táborů na konci srpna 1950 nebo začátkem podzimu odešel Ján do Nitry, kde si se svými spolubratry novici společně pronajali bydlení 200 m od stanice Státní bezpečnosti (StB). Novici zde po práci tajně studovali, ale chodili pohromadě i do kostela na Kalvárii, a toho si všiml jeden 16letý svazák, člen mládežnické organizace komunistické strany, který to příslušným orgánům udal. Následkem toho 29. 10. 1951 vtrhla ozbrojená hlídka StB do příbytku nábožensky žijících mladíků, kteří pod vedením otců vincentinů studovali teologii, a Jána Havlíka společně s ostatními zatkla.

Následovala vyšetřovací vazba s tvrdými výslechy, při kterých byl Ján podroben mučení a v níž zůstal 15 měsíců. Byl to začátek dlouhých let vězení, které pokračovalo soudní vazbou v Bratislavě v Justičním paláci až

do konce února 1953. Soud v Nitře se konal ve dnech 3. až 5. února. Ján Havlík byl odsouzen ke čtrnácti rokům vězení do jáchymovských dolů za „velezradu“, která podle dokumentů spočívala v tom, že „tajně studoval teologii“. Zakrátko (11. 6. 1953) se v Praze uskutečnil odvolací soud, který mu snížil trest odnětí svobody na 10 let.

Po odsouzení byl odvezen nejprve do pracovního tábora Ostrov v okrese Karlovy Vary. V prvních dnech se tam setkal se svým spolurodákem Antonem Srholcem ze Skalice, který ho získal do své pracovní skupiny a poučil ho, jak to tam chodí. Co se dělá a co by se nemělo. Poskytl mu cenné rady, když člověk přijde na místo, kde smrt může být na každém kroku. Ve velké hloubce vězni museli dolovat uranovou horninu, která je nebezpečně radioaktivní. V tzv. „Rudé věži“, postavené jako drtina uranové rudy, byli vězni nuceni bez jakýchkoliv ochranných obleků ji vyvážet ve vozících do nejvyššího patra a přesypávat tam na obrovská síta, jimiž ruda padala až do přízemí. Dole pracovali vězni, kteří měli za úkol pomoci dřevěných palic napéchovat drcenou kvalitní rudu do sudů po 80 kg. Ty pak byly zapečetěny a vlakem se zdarma dodávaly do SSSR. Při práci plnění sudů, kterou vykonával i Ján, u vězňů docházelo ke krvácení, slézání kůže a k nepředstavitelnému utrpení. Komunistický pracovní tábor Vykmánov II měl krycí název „L“ – likvidační. Konfederace politických vězňů zde později v roce 1993 umístila pamětní tabulku „– Věži smrti – Konečné pracoviště politických vězňů padesátých let, určených k likvidaci.“

Jánu Havlíkovi ani za těchto podmínek nepřestala proudit v žilách „vincentiniánská krev“. Nepřestával být spojen s Ježíšem a s ním měl stejnou touhu pomoci co nejvíce duším. Proto se choval tak, jak se choval, a vězni si ho začali vážit pro jeho ctnostný hluboký duchovní život a obětavou lásku. I v tom „peklu“ byl Bůh a Ján Havlík jako jeho věrný služebník zde roznášením eucharistie následoval sv. Tarsicia, který z lásky k eucharistii položil svůj život.

V květnu 1958 byl Ján Havlík znovu obviněn, a to z toho, že „maří úřední převýchovu vězňů“. Byl proto eskortován do vyšetřovací vazby v Praze na Pankráci a v Rudyni za účelem zlomit jeho osobnost a psychicky ho zklidkovat. To, co následovalo, Ján označil za nejchmurnější období svého života a jak napsal, překonával to jen díky spolupráci s Boží milostí.

Ján se tam totiž dostal do rukou „doktora“, který měl za úkol na vězni zkoušet a testovat různé psychotropní látky, které měly vést k tomu, aby co nejdříve u vězně dosáhli nějakého určitého přiznání k tomu, co chtěli. Dozorci podávali Jánovi drogy, které zhoršovaly jeho zdravotní stav, působily na jeho psychiku a Ján se zde proto dostal až na pokraj psychického zhroutení.

Srdce mu přestávalo fungovat, žilní systém měl narušen pro zátěže a různé úrazy, takže navenek jako by byl zlomeným mužem, ale v podstatě zůstal nepodplatitelným, nezlomným, nebojácným. Odvolával se, domáhal svých práv na svobodu zejména ještě i za amnestie v roce 1960, která mu nebyla přiznána. Domáhal se marně, vykonstruovaný proces byl pomstou za to, že ve vězeňských táborech nepřestal být Božím služebníkem, pomáhal kněžím a byl jejich „prodlouženými rukama“. V procesu připravili obvinění, že založil skupinu se snahou obnovit slovenský stát, k tomu měly vést i duchovní rozhovory s vězni. Druhé odsouzení jej zbavovalo práva na amnestii, protože z něj dělalo osobu ideologicky nepřátelskou režimu.

Od 7. 5. 1959 byl internován ve věznici Valdice. Zde pobýval ve vězeňské nemocnici a v říjnu 1960 byl opět převezen do Prahy. Koncem července 1961 na pracovišti odpadl a jeho stav byl udáván za kritický. Poslední období jeho věznění bylo v Hlavě a 29. 10. 1962 byl po odpykání celého trestu propuštěn. Jeho zdravotní stav byl ale vážně a nenapravitelně ohrožen a schylovalo se ke konci jeho života ve 37 letech. Na svobodě byl stále špehován a ti, kdo projeví snahu mu pomoci jako umírajícímu příteli, byli předvoláni na StB, vyslýcháni a zastrasováni.

V očích některých Ján 27. 12. 1965 skončil jako stojící mrtvola u popelnice. Tam ve Skalici skutečně skončil, bylo to ale v Boží náručí. Paní, která ho tam z okna viděla stát, mu prý chtěla pomoci, ale do domu už s mužem mohli odnést jen mrtvé tělo.

Blahořečený bude 31. 8. 2024 v bazilice Sedmibolestné Panny Marie v Šaštíne-Stráže. Zástupcem Svatého otce Františka na slavnosti bude prefekt Dikasteria pro kauzy svatých kardinál Marcello Semeraro.

*zpracoval Jan Chlumský
pro <https://catholica.cz/>*

*Obrázek na titulní straně:
Nový blahoslavený Ján Havlík*

Blahoslavený Jene Havlíku - oroduj za nás!

Proliti krve, svědectví víry,
důvěru pevnou, jež nezná míry,
spojení s církví chcem oslavit.

Děkujem s láskou za příklad ctnosti,
za milost Ducha, dar statečnosti,
jež jako světlo září nám dnes.

Slovo tvé svítí na cestu, Pane,
promění srdce, že vírou vzplane,
překoná úzkost, překoná strach.

S chlebem a vínem jdem k tobě,
Kriste,
s těmi, již v lásce pokorné, čisté
darem ti dali životy své.

Po jejich boku neseme v oběť
všechno, co tíží v bolestné době
duši i tělo každého z nás.

Z Božího těla silu jste brali,
abyste v službě věčnému Králi
statečně vždycky vytrvali.

Ty jsi náš přítel, nebeský hosti.
Prosíme, zůstaň, rozmnožuj ctnosti
a provázej nás po všechen čas.

Abychom s vámi dosáhli cíle,
myslete na nás ve vlasti milé
pro lásku k pravdě umučení.

*Mešní píseň k svatým mučedníkům
Kancionál č. 842*

Vězeňská fotografie Jána Havlíka

Modlitba

Bože, Ty přebýváš v těch, kdo mají čisté srdce; vyslyš naše prosby a na přímluvu blahoslaveného mučedníka Jána Havlíka dej nám svou milost, ať žijeme tak, abychom byli Tvým důstojným příbytkem Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen

Modlitba o pomoc na přímluvu Jána Havlíka

Všemohoucí Bože, ty vkládáš do lidských srdcí svaté touhy. Tvůj věrný a pokorný služebník seminarista Ján Havlík toužil stát se misionářem a svého povolání se nevzdal ani tehdy, když byl vězněn, zesměšňován, ponižován a mučen. Všechno hrdinsky snášel pro tebe, s tebou az lásky k tobě. Na přímluvu Neposkvrněné Panny Marie a na jeho přímluvu uděl nám tuto zvláštní milost ... a také lásku k Bohu, pravou zbožnost a naplnění svého povolání. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. neděle v mezidobí - 18. srpna 2024

1. ČTENÍ - Př 9, 1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chodte!

2. ČTENÍ - Ef 5, 15-20

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří: dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 6, 51-59

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mně poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

21. neděle v mezidobí - 25. srpna 2024

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a. 15-17. 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Síchemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům.“

Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřizeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřizena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřizeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údý jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží!“

22. neděle v mezidobí - 1. září 2024

1. ČTENÍ - Dt 4, 1-2. 6-8

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám prikazuji a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám prikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!“

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvřeným od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistými, to je neumytými. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistými rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.“ Opustili jste příkázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvřít nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje.“

23. neděle v mezidobí - 8. září 2024**1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš primáší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranicí k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíl navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což ne-

vyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sídón územím Deseti-městí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhledl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neřikali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

24. neděle v mezidobí - 15. září 2024**1. ČTENÍ - Iz 50, 5-9a**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvdnout v křemen a vim, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přit? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

EVANGELIUM - Mk 8, 27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jini za Eliáše, jini za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neřikali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohledl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolał lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2024

Politické události

V Bruselu vznikla frakce Patrioti pro Evropu

V europarlamentu 8. července vznikla frakce Patrioti pro Evropu, kterou založilo české hnutí ANO a maďarský Fidesz. Do čela uskupení byl zvolen šéf francouzské krajně pravicové strany Národní sdružení Jordan Bardella. Místopředsdkyní frakce se stala česká europoslankyně za ANO Klára Dostálová. Nová frakce se stane třetí největší silou v EP.

Frakce má 84 členů z dvacíti zemí a její místopředsdkyní je rovněž europoslankyně Kinga Gálová z maďarského národněkonzervativního hnutí Fidesz. Celkem má frakce šest místopředsdů, kromě Dostálové rovněž Roberta Vannacciho z italské Ligy, Sebastiaana Stötelera z nizozemské strany PVV, Antónia Tãngera Corru z portugalské Chegy, Hermanna Tertsche ze španělského Voxu a Haralda Vilimského z rakouské strany FPÖ.

Podle prohlášení frakce jsou jejími členy i čeští europoslanci z Přísahy a Motoristů Filip Turek a Nikola Bartůšek. Spolu se sedmi europoslanci českého hnutí ANO bývalého premiéra Andreje Babiše je tedy Čechů v nové europarlamentní politické skupině devět.

„Historický okamžik! Patrioti pro Evropu se oficiálně stali novou pravicovou politickou skupinou v Evropském parlamentu,“ uvedl mluvčí maďarské vlády Zoltán Kovács. „S 84 zástupci z 12 zemí bude naše aliance evropských patriotů bojovat za budouc-

nost a suverenitu evropského lidu,“ dodal.

Frakci dále tvoří 30 europoslanců z francouzského Národního sdružení (RN) Marine Le Penové, 11 europoslanců Fideszu současného premiéra Viktora Orbána, osm europoslanců italské Ligy, šest europoslanců ze Svobodné strany Rakouska (FPÖ), šest ze španělského strany Vox, šest z nizozemské Strany pro svobodu (PVV) Geerta Wilderse, tři z belgické strany Vlámský zájem (Vlaams Belang) a dva z portugalské formace Dost (Chega). Zbývající tři europoslanci pocházejí z Dánska, Řecka a Lotyšska.

Do nové frakce přešly prakticky všechny strany, které byly dosud v krajně pravicové a euroskeptické parlamentní skupině Identita a demokracie (ID). K Patriotům se nepřidal jen zástupce české SPD a Trikolory Ivan David. Ten bude podle nedávného prohlášení předsedy SPD Tomia Okamury součástí další nové frakce jménem Evropa suverénních národů (Europe of Sovereign Nations, ESN). K Suverenistům by podle serveru Politico mohla přejít většina europoslanců AfD.

Uskupení Patriotů má o osm členů více, než má liberální frakce Renew Europe (Obnova Evropy). Počtem mandátů se nová frakce zařadí na třetí místo za Evropskou lidovou stranu a Pokrokové spojenectví socialistů a demokratů. Na čtvrté místo odsunou Patrioti pro Evropu Evropské konzervativce a reformisty, jejichž členem je i česká ODS, kteří mají 78 mandátů.

Jak poznamenaly některé bruselské servery, půjde o staronovou krajně pravicovou frakci Identita a demokracie (ID), jen s rozdílným názvem a faktem, že v ní budou nově ANO a Fidesz.

O chystané nové politické alianci na evropské úrovni se Babiš poprvé veřejně zmínil 27. června. Babiš uvedl, že programem nové skupiny bude suverenita, bezpečnost, boj proti nelegální migraci a za změnu Zelené dohody pro Evropu (Green Dealu). Založení skupiny oznámil 30. června na tiskové konferenci ve Vídni šéf Svobodné strany Rakouska Herbert Kickl.

Fiala se Zelenským podepsali bezpečnostní dohodu mezi Českem a Ukrajinou

Premiér Petr Fiala 18. července na summitu Evropského politického společenství neboli EPC v Británii podepsal s ukrajinským prezidentem Volodymyrem Zelenským dohodu obou zemí o bezpečnostní spolupráci a dlouhodobé podpoře. Fiala novinářům řekl, že dohoda není právně závaznou mezinárodní smlouvou, je ale důležitým symbolem. Rámuje podle něj dosavadní spolupráci a vytváří prostor pro budoucí kooperaci.

Zelenskyj po podpisu českému premiérovi poděkoval, dohoda je podle něj dalším krokem pro rozšíření spolupráce obou zemí v oblasti bezpečnosti.

Dokument má několik kapitol, například v části věnované bezpečnosti a obraně je podle Fialy specifikováno, jak Česká republika Ukrajině pomáhá, tedy nejen dodávkami vojenského materiálu, ale i výcvikem vojáků. Text se zabývá také hospodářskou spoluprací, české firmy mají po-

dle premiéra na Ukrajině velký prostor pro zapojení při poválečné obnově země.

Dohoda, která by měla platit deset let, není právně závaznou mezinárodní smlouvou a nenahrazuje plnohodnotné členství Ukrajiny v NATO. Podle diplomatického zdroje by ji jakožto právně nezávaznou politickou deklaraci mohla nová vláda zrušit, dokument ale kopíruje celkové české závazky na mezinárodní scéně a takový krok by tak podle něj znamenal jejich zpochybnění.

V dokumentu jsou zahrnuty závazky České republiky vůči Ukrajině, ale také ukrajinské závazky vůči Česku. Vyplyvá z něj, že by se mezi oběma zeměmi měly každý rok uskutečnit bezpečnostně-obranné konzultace. Jeden u odstavců dokumentu pak obsahuje formulaci, že Ukrajina poskytne pomoc v případě vojenského napadení ČR.

Ekonomika

Ke konci srpna skončí tištěné Lidové noviny

Skupina Mafra ke konci srpna přestane vydávat tištěné Lidové noviny (LN). Zpravodajský web Lidovky.cz zůstane a jeho obsah se rozšíří, zejména o názorové příspěvky. Sobotní příloha LN s názvem Orientace bude od září součástí deníku Mladá fronta DNES. V tiskové zprávě o tom v úterý informoval vydavatelský dům, který ke změnám týkajícím se LN přistoupil „vzhledem k vývoji na trhu“.

Předplatitelům LN firma nově nabídne bez změny ceny deník Mladá fronta DNES a také přístup k placenému online obsahu iDnes Premium za korunu do konce letošního roku. U Lidovky.cz se pak Mafra rozhodla posílit názorový

obsah webu. „Čtenáři 'internetového deníku' lidovky.cz podle interních průzkumů preferují komentáře a glosy, které mají v historii Lidových novin významnou tradici,“ odůvodnila svůj krok firma.

Lidové noviny jsou jedním z nejznámějších českých deníků, poprvé vyšly 16. prosince 1893 v Brně. Asi nejslavnější éru zažily v době československé první republiky, kdy mezi jeho redaktory patřili známí čeští spisovatelé, včetně Karla a Josefa Čapkových či Eduarda Basse, jenž byl posléze i jejich šéfredaktorem. V roce 1989 se obnovené LN staly jedním ze symbolů sametové revoluce.

Mediační skupinu před časem převzala ze svěrenských fondů bývalého premiéra Andreje Babiše (ANO) skupina Kaprain podnikatele Karla Pražáka. Spolu s Lidovými novinami a Mladou frontou Dnes skupina vydává mimo jiné i deník Metro nebo týdeník Téma.

Portfolio skupiny ale zahrnuje širokou škálu titulů napříč segmenty, od deníků přes celostátní zpravodajské týdeníky a společenské časopisy po programové tituly, časopisy životního stylu pro ženy a další. Je mimo jiné také provozovatelem webů iDNES.cz nebo vyhledávače jízdních řádů iDOS.cz.

Kurzovní lístek

29. 7. 2024 (střed)

EUR, 1	25.370
Kanada, 1	16.940
USA, 1	23.454

Kultura

Filmový festival v Karlových Varech

Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary je nejprestižnějším filmovým festivalem ve střední a východní Evropě. Srdcem festiva-

lového dění je tradičně Hotel Thermal, který také při zahájení vítá slavné osobnosti ze světa filmu. Projekce se konají ve festivalových kinech po celém městě, nejlepší film je konci festivalu odměněn Křišťálovým glóblem. Kdo dorazil na 58. ročník, jaké filmy se letos představily a kam putovala ocenění?

Letošní 58. ročník Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary probíhal v termínu od 28. června do 6. července 2024. Již tradičně odstartoval v hotelu Thermal, kde probíhala i velká část filmových projekcí. Nejviditelnějším a nejsledovanějším zahájením festivalu je tradičně příjezd slavných filmových osobností, českých i zahraničních, na červený koberec. Letošními zahraničními celebritami, které na KVIFF zavítali, byli herci Viggo Mortensen, Geoffrey Rush, Daniel Brühl, Clive Owen nebo režisér Steven Soderberg.

Festival každoročně představuje kolem dvou stovek filmů z celého světa. Letošní 58. ročník nabídl několik programových sekcí. V rámci sekcí soutěžních to byla Hlavní soutěž a Soutěž Proxima. Kromě soutěžních sekcí jsou součástí festivalu i nesoutěžní sekce, které návštěvníkům rovněž nabídl ke shlédnutí spoustu dalších filmů. A nechyběl ani pestrý doprovodný program.

Konkrétně si návštěvníci mohli užít exkluzivní výběr filmové reflexe díla Franze Kafky od režisérů zvukných jmen, kterými jsou David Lynch, Jean Marie Straub a Danièle Huilletová nebo Peter Capaldi. Letošní ročník připomenul také sto let od narození Oldřicha Lipského. Nechyběly ani dokumenty,

například snímek o herečce Ivě Janžurové, digitálně restaurovaná verze snímku Dvě Angličanky a kontinent či novinky od dokumentaristy Alexandra O. Philippa.

Křišťálový glóbus, tedy hlavní cena filmového festivalu v Karlových Varech, za rok 2024 náleží snímku Náhlý záblesk hlubších věcí. Je to poprvé, co varskou přehlídku vyhrál dokument. Vítězný titul je dílem Marka Cousinse ze Severního Irsku. Z českých filmů má zvláštní cenu snímek Mord Adama Martince a pověst diváckého hitu potvrdily nesoutěžní Vlny Jiřího Mádl. Cenu prezidenta festivalu si ze závěrečného ceremoniálu odnáší britský herec Clive Owen.

Vítězný snímek Náhlý záblesk hlubších věcí je esejistickým portrétem významné britské abstraktní umělkyně Wilhelminy Barnsové-Grahamové.

Filmář ze Severního Irsku se stal historicky prvním držitelem Křišťálového globu za dokument. Dokumentární tvorba vedle hrané se v hlavní soutěži ale poměruje teprve od roku 2022. Cousins už na festivalu v roce 2011 uvedl jeden ze svých zásadních počínů – patnáctihodinový dokument o historii kinematografie Příběh filmu: Odysea.

Zvláštní cenu udělila porota hlavní soutěže celovečernímu debutu Adama Martince Mord. Podle vlastního scénáře zrežiroval sondu do české národy, která se odehrává na pozadí domácí zabijačky.

Zvláštní cena hlavní poroty náleží rovněž německému Xoftexu o uprchlickém táboře a norskému filmu Až na věky, který si připsal rovněž

cenu pro nejlepší herečku. Odnáší si ji Helga Gurenová za ztvárnění ženy procházející rozvodem.

Nejlepšími herci byli porotci označeni hned dva: Ton Kas a Guido Pollemans, kteří hrají v nizozemském intimním rodinném dramatu Host a ryba třetího dne.

Ocenění za režii patří singapurské filmařce Nelicii Lowové. Natočila thriller o vině, nevině a bratrském pouťu Na kordy.

Ceny se udělovaly také v sekci Proxima vyhrazené filmařům čekajícím na objevení i renomovaným autorům, kteří hledají nové směřování své tvorby. Velkou cenu této kategorie si odnáší epizodický snímek Cizinec čínského filmaře Čeng-fan Janga. Zvláštní cenu také obdržel debut peruánského autora Paola Tizóna s názvem Když přišla noc, a slovenský režisér Martin Pavolov Repka za v české produkci natočený snímek Od marca do mája.

Diváci nejvíce hlasovali pro nový film Jiřího Mádl Vlny, který se vrací k událostem v Československém rozhlase za okupace roku 1968. Tento nesoutěžní snímek vznikl v koprodukcí České televize. Diváckým favoritem se stal hned.

Prezident festivalu Jiří Bartoška předal čestnou cenu britskému herci Clivu Owenovi. Ten poznamenal, že soška je pro něj příležitostí ohlédnout se za kariérou.

Cenu za přínos české kinematografii si v závěrečném večeru odnesl také herec Ivan Trojan.

Podle:
irozhlas.cz
ct24.ceskatelevize.cz
připravila
Dominika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Křesťan zastřelený při pokusu o atentát na Trumpa byl "ten nejlepší z nás"

Padesátiletý manžel a otec, který byl v sobotu 13. července smrtelně postřelen na předvolebním meetingu u Pittsburghu při atentátu na bývalého prezidenta Donalda Trumpa, byl podle rodiny a guvernéra státu oddaný křesťan a "ten nejlepší z nás".

"Corey Comperatore chodil každou neděli do kostela, měl rád svou komunitu, ale především miloval svou rodinu," uvedl na nedělní tiskové konferenci pensylvánský guvernér Josh Shapiro.

V rozhovoru s novináři demokratický guvernér sdělil, že mluvil s Comperatorovou manželkou a dvěma dcerami, které uvedly, že Corey pracoval jako hasič a byl to skvělý otec.

"Zeptal jsem se Coreyho manželky, jestli bych se mohl podělit o to, že jsme spolu mluvili. A ona souhlasila," řekl Shapiro v neděli. "Také mě požádala, abych s vámi sdílel to, že Corey zemřel jako hrdina. Že se v sobotu večer na shromáždění vrhl na svou rodinu, aby ji ochránil. Corey byl ten nejlepší z nás. Necht' je jeho památka požehnáním."

"Comperatore byl nadšeným příznivcem bývalého prezidenta a byl velmi rád, že mu mohl být nablízku," dodal guvernér. Po tragédii budou ve státě vlát vlajky na půl žerdi.

Corey Comperatore byl velitelem dobrovolného hasičského sboru v Buffalo Township. Toto městečko leží asi 30 minut jízdy severovýchodně od Pittsburghu. Na svých profilech na sociálních sítích LinkedIn a Facebook Comperatore uvedl, že pracoval jako projektový a nástrojový inženýr ve výrobní společnosti JSP.

V sobotním příspěvku jeho manželky Helen na Facebooku – zveřejněném před stělbou – se zmiňuje, že rodina původně na tribuně za bývalým prezidentem neseděla. Napsala, že byli přesunuti na tribunu za Trumpem až poté, co je oslovil pracovník volební kampaně a zeptal se, zda chtějí sedět za Trumpem.

Dawn Comperatore Schaferová, která se představila jako Coreyho sestra, v neděli na Facebooku uvedla, že hasič "byl hrdina, který chránil svou rodinu. Jeho žena a dívky právě prožily něco nemyslitelného a nepředstavitelného. Můj bratr právě oslavil padesátku a měl před sebou ještě tolik života, který měl prožít. Nenávist k jednomu člověku připravila o život toho, kterého jsme měli nejraději. Nenávist nezná meze a láska nemá hranic. Modlete se za mou švagrovou, neteře, mou matku, sestru, mě a jeho neteře a synovce, protože nám to připadá jako strašná noční můra, ale víme, že je to naše bolestná realita."

V neděli koloval po internetu příspěvek Comperatorovy dcery Allyson, která v něm událost označila za "noční můru v reálném životě". "To, co měl být vzrušující den, na který jsme se všichni těšili, hlavně můj táta, se změnilo v ten nejtraumatičtější zážitek, jaký si kdo dokáže představit," napsala.

Allyson svého otce označila za "nejlepšího táta, jakého si kdy mohla přát" a dodala, že byl mužem Božím, vroucně miloval Ježíše a také se staral o hasičský sbor a jeho členy jako o rodinu.

"Média vám neřeknou, že zemřel skutečný superhrdina. Neřeknou vám, jak pohotově nás s mámou shodil na zem. Neřeknou vám, že chránil mé tělo před kulkou, která na nás letěla. Miloval svou rodinu. Opravdu nás miloval natolik, že za nás zaplatil životem. A já nechci nic víc než se vyplakat a říct mu, že mu děkuju. Nechci nic víc, než se probudit a aby to pro mě a mou rodinu nebyla realita," uvedla dcera Allyson.

Eucharistický kongres v USA:

Obnova znamená dosáhnout jednoty a vidět Krista v druhých

Apoštolský nuncius ve Spojených státech, kardinál Christophe Pierre při zahájení Národního eucharistického kongresu v Indianapolis vyzval věřící, aby šli nad rámec praktik spojených s eucharistií, aby si vážili svého vztahu s Kristem, a aby se naučili jinak přistupovat k bližnímu tím, že ho přijmou v jeho různorodosti.

"Eucharistie je nesmírným darem pro jednotu církve a je zdrojem její soudržnosti," řekl kardinál Christophe Pierre, apoštolský nuncius ve Spojených státech amerických, při zahájení desátého Národního eucharistického kongresu, který se konal ve dnech 16. – 21. července v Indianapolis. "Jsem zde jako osobní zástupce Svatého otce ve Spojených státech. Moje přítomnost jako taková je vyjádřením papežovy duchovní blízkosti k vám a jeho jednoty s vámi a s touto zemí," řekl kardinál, který během kongresu požádal o modlitby za to, aby americká církev rostla v jednom duchu, a aby byla plodnější v církevním poslání.

K dosažení této jednoty je užitečné položit si otázku: "Co je to eucharistická obnova?". A možná ještě přimějí: "Jak poznáme, že prožíváme eucharistickou obnovu? Skutečná eucharistická obnova, i když je vždy doprovázena svátostnou zbožností, jako je adorace, žehnání, katecheze a procesí, musí přesahovat rámec zbožných praktik."

Skutečná obnova znamená vidět Krista v druhých, ne jen ve vlastní rodině, přátelích a společenstvích. Skutečné oživení znamená vidět Krista i v těch, od nichž se citíme být odděleni, ať už rasově nebo třídně, nebo v těch, kteří zpochybňují náš vlastní způsob myšlení nebo kteří smýšlejí jinak než my. "Když se s takovými lidmi setkáváme," řekl kardinál Pierre, "Kristus je přítomen, aby byl mostem, který spojuje všechny národy, jež jsou dětmi téhož nebeského Otce a jsou povolány ke stejnému věčnému údělu."

"Větší úsilí o stavění mostů jednoty je znamením skutečné eucharistické obnovy," pokračoval nuncius a upřesnil, že když slavíme eucharistii, vnímáme Ježíše, který postavil první most tím, že se stal člověkem, i když od něj bylo lidstvo odděleno. Proto víra v jeho skutečnou přítomnost neznámá pouze věřit, že Ježíš je přítomen ve svátosti pod podobou chleba a vína, ale také ve shromáždění jeho věřícího lidu a v těch, kteří se s ním obávají spojit kvůli zranění, strachu nebo hříchu.

Kardinál Pierre také poznamenal, že adorace je zásadní pro vztah člověka s Kristem a je důležité ji chápat právě jako vztah: nevnímat Nejsvětější svátost pouze jako předmět, který je třeba obdivovat, ale navázat vztah s Ježíšem přítomným v eucharistii, a tak se učit navazovat vztahy i s ostatními způsobem, který uctívá Boží přítomnost v nich. "To znamená žít opravdový eucharistický život. Adorace se přelévá do našeho každodenního života: do našich vztahů s druhými, do našeho způsobu vnímání druhých. Když skutečně žijeme eucharistií, nezůstáváme tím, čím jsme byli," zdůraznil kardinál.

Nakonec kardinál Pierre upozornil, že problémy evangelizačního poslání – včetně otázek spojených s rozvojem modernity, naučit se milovat jinak smýšlející, překonávat rozdělení, reagovat na utrpení – nelze vyřešit vlastními silami, ale pouze Boží mocí. A na závěr své promluvy všechny vyzval, aby se modlili za skutečnou eucharistickou obnovu, aby se nám otevřely oči a naučili jsme se myslet jinak. Protože eucharistické probuzení musí vést k "pastoračnímu obrácení", musíme prosit Pána, aby nám odkryl místa vzdoru, nechat se jím vést, abychom se "stali skutečnými apoštoly jeho království".

Od rakoviny k uzdravení: Svědectví účastnice Národního eucharistického kongresu

Na Národního eucharistického kongresu v USA vydala Christina Wheatleyová, jedna z účastnic, svědectví o svém uzdravení skrze eucharistii.

"Jsme vysláni na misi, abychom Krista dávali poznat druhým a byli Kristem pro druhé," řekla Christina Wheatleyová z Jeffersonsville v Indianě v rozhovoru v předvečer zahájení Národního eucharistického kongresu v USA. Byla jednou z 50 tisíc poutníků, kteří se zúčastnili kongresu, a podělila se s nimi o svůj příběh o tom, jak našla uzdravení prostřednictvím eucharistie.

Christina Wheatleyová, která je služebnicí eucharistie a může podávat svaté přijímání v katolickém kostele svatého Jana Pavla II. ve městě Sellersburg ve státě Indiana, dostala od svého faráře během pandemie COVID 19 povolení, aby chodila od domu k domu a rozdávala eucharistii těm, kteří nemohli přijít na mši.

Pak se ale od svého lékaře dozvěděla, že má rakovinu tlustého střeva. Navzdory své nemoci a oslabenému imunitnímu systému Wheatleyová pokračovala v obchůzkách a navštěvovala domy svých familií. "Říkala jsem si: 'Proč ne? Chtěla jsem být Kristem pro ty, kdo se nemohli zúčastnit mše svaté.'"

Přijímání eucharistie během léčby jí podle jejích slov přineslo uzdravení. "Je to něco, co musíte zažít, abyste to pochopili." A pak, navzdory špatné prognóze, si Wheatleyová nechala udělat CT snímky. Tři dny po operaci, při níž jí byl odstraněn nádor v tlustém střevě, ji patolog řekl, že má dobré zprávy: "Žádné známky rakoviny."

A i když snímky původně ukázaly, že se rakovina rozšířila do plic, následné testy potvrdily, že to, co měla na plicích, se nerozrostlo. Wheatleyová řekla, že je v Indianapolis, aby se podělila o to, co pro ni eucharistie znamená: "Získala jsem sílu a odvahu překonat rakovinu."

Novým rektorem Nepomucena v Římě bude P. Tomáš Koumal

Papežská kolej Nepomucenum v Římě bude mít nového rektora. Stane se jím P. Tomáš Koumal, který byl poslední rok farářem a současně děkanem v Hodoníně. Ve funkci vystřídá dosavadního rektora P. Romana Czudka, který se stal generálním sekretářem České biskupské konference.

Během svého kněžského života působil v Kunštátu, odkud odešel na doktorská studia do Říma. Krátce byl farním vikářem v Měříně a Netíně na Vysočině. Poté byl farářem u sv. Augustýna v Brně a následně působil v letech 2016–2023 jako farář při katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.

Papežská kolej Nepomucenum (italsky Pontificio Collegio Nepomuceno) je papežská kolej pro české a moravské bohoslovce v Římě, která byla založena jako česká kolej Bohemicum 4. listopadu 1884. Ve 20. letech 20. století získala kolej novou budovu, Nepomucenum, slavnostně otevřenou v roce svatováclavského jubilea 1929. V současné době v jeho budově také sídlí Český historický ústav v Římě.

Trojazyčná farnost v srdci Prahy

V červenci oslavila církev vskutku unikátní výročí, milénium od úmrtí světce a středověkého císaře sv. Jindřicha. Právě jemu je společně se sv. Kunhutou zasvěcen kostel na Novém Městě, kde v rámci oslav sloužil pražský arcibiskup Jan Graubner, předseda ČBK, slavnostní bohoslužbu a zasadil památný strom. Kostel je mimo jiné speciální tím, že ho využívají hned tři farnosti, česká, slovenská a maďarská.

"Ve všední den máme mši svatou ve čtyři hodiny. To je čas, kdy jdou lidé z práce, vezmou to přes kostel a pak jedou domů vlakem," popisuje P. Zoltán Balga, který zde již od roku 2016 koordinuje všechny tři zmíněné farnosti. "I když jsme v centru, v blízkosti metra i nádraží, naše farnosti bych neoznačil jako pouze průchozí. Někteří naši stálí farníci dojíždí každou neděli například z Kladna, Benešova nebo z Pardubic. Mezi slovenskou a maďarskou farností lze však pozorovat rozdíl. Čeština a slovenština jsou dost podobné jazyky a Slovák může jít na českou mši a naopak. V případě maďarsky mluvícího věřícího to tak není, ten je odkázaný na kostely s maďarskou bohoslužbou," vysvětluje P. Balga.

Stále více Slováků žijících v Praze vyhledává slovenskou bohoslužbu, i když by rozuměli české liturgii. V kostele sv. Jindřicha a sv. Kunhuty bývá v neděli v kostele až 250 slovenských katolíků a přes stovku Maďarů. "Jednoho slovenského farníka jsem se ptal, proč by v neděli dojížděl do centra Prahy i přes hodinu denně, když může zajít do kostela v blízkosti svého bydliště. Odpověděl mi, že Bůh k němu v jeho rodném jazyce promlouvá mnohem jasněji než v češtině. Potřebuje zkrátka zpívat a odpovídat slovensky. Rozumím tomu, také se můžu pomodlit otcenáš v angličtině, ale nebude to ono," přiblížil svou zkušenost P. Balga, který výborně ovládá oba jazyky.

Pro Maďary, kteří nemluví česky, je nedělní bohoslužba zároveň příležitostí být v kontaktu s maďarskou komunitou. Nejpočetněji jsou ve farnosti podle otce Balgy zastoupeni mladí lidé, zejména studenti a mladí pracující. Pro maďarské studenty v podkroví fary vzniklo deset pokojů, které v roce 2022 požehnal kardinál Dominik Duka.

"Ve farnosti organizujeme nejružnější aktivity. Kromě klasických společenských setkávání chodíme hrát v pátek po mši volejbal nebo se setkáváme a hrájeme na hudební nástroje. Každý týden se schází také modlitební skupinky a jednou týdně se schází skupinku mužů ze slovenské farnosti," popisuje P. Balga.

Přestože jsou obě farnosti živé, fungují stále velmi odděleně. "Jedná se o zcela samostatné farnosti, navzájem spolu příliš neinteragují. Je to dáno především jazykovou bariérou a jejich vlastní sounáležitostí držet při sobě v cizí zemi," uzavírá P. Balga a vysvětluje, že do kostela často zamíří i Maďari, kteří nejsou věřící, ale chtějí být jednoduše v kontaktu s krajany.

Přestože jednotlivé farnosti většinou nemívají společné akce a žijí více méně vlastními životy, letošní výjimkou bylo výročí tisíce let od úmrtí sv. Jindřicha. "Již v roce 2023 jsem s farníky mluvil o tom, že příští rok bude pro naši farnost výjimečný. Pro česko-slovenské farníky jsme dokonce zorganizovali společnou pouť do bavorského Bamberku, maďarští farníci pojedou v září," doplnil P. Balga.

Kromě výročních poutí se farnosti vzájemně přibližily také na velké společné mši svaté, kterou v polovině července sloužil arcibiskup Jan Graubner. Ten u kostela sv. Jindřicha a sv. Kunhuty zasadil nový strom, který bude připomínat unikátní výročí, které zažije jen málokterá farnost.

Spojícím článkem tří jazykově odlišných farností je P. Zoltán Balga. Sympatický a usměvavý kněz přiznal, že než byl na žádost kardinála Dominika Duky převelen z Maďarska, v Praze nikdy předtím nebyl. "Na jaře roku 2016 jsem poprvé přijel do Prahy. Vyrůstal jsem na jihu Slovenska, kde se mluvilo výhradně maďarsky a slovenštinu jsem se naučil v podstatě jako druhý jazyk," vysvětluje a říká, že se cítí být nejvíce Maďarem. Během rozhovoru však mluví dokonalou češtinou a přiznává, že jazyky pro něj nejsou problém.

Otec Balga ve farnosti letos oslavil 8 let. Za tu dobu se mu podařilo do skomírající slovenské farnosti přivést pravidelné dvě stovky návštěvníků, nedělních bohoslužeb a úplně vybudovat maďarské farnosti z ničeho. Kostel, farnost i zázemí pro studenty na půdě fary jsou v dokonalém stavu.

Podle: www.cirkev.cz

Co dělat o nedělích

„U nás každý dělá, co ho baví, protože se přeci musí dělat celý týden jen to, co chce šéf. Takže každý si má z neděle udělat svoji neděli.“

„Cítím, že by měla rodina podnikat něco společně. Ne snad bezpodmínečně každou neděli, ale aspoň občas. Jsme přeci rodina, která patří k sobě.“

„V neděli se vyspím, jdu se psem na procházku, s rodiči do restaurace. Naslouchám hudbě, ležím na terase a le-
noším.“

„Musím každou druhou neděli pracovat. O ostatních nedělích se často účastním víkendů se společenstvím mladých nebo zůstávám doma a chodím na návštěvy. Chodím pravidelně na bohoslužbu, ale někdy jsem také příliš unavený, když jsem pracoval.“

„V neděli mě daleko více baví být pohromadě se svými kamarády než zůstat doma.“

„Neděle je pro mě dnem odpočinku, kdy jsem pohromadě se svou rodinou a mohu načerpat nové síly. Je to den klidu a míru, kdy mohu trochu zapomenout na starosti všedního dne. V neděli ráno jdu do kostela, pak je vždy výborný oběd, odpoledne se projedeme na kole nebo něco hrajeme. Běží-li napínavý film, zapneme televizi. Večer pak o něčem přemýšlím.“

Boží zákon radí:

Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. (2. Mojžišova 20, 8)

- Zastavit se, aby nás duše dohonila.
- Společně slavit Bohoslužbu.
- Pěstovat společenství.
- Odpočinout si.
- Načerpat sílu pro všední den.

Jak lidé prožívají neděli

„Obyčejně ležím do dvanácti hodin v posteli. Pak vstanu, umyji se, obléknu se a jdu ke stolu. Pak jedu postranními cestami na motorce ke svým kolegům. Pak společně něco podnikáme (sport, zábavy). V šest hodin je večere, pak hudba a spát!“

„Neděle je pro mne svátkem. Přemýšlím o tom, co jsem dělal během týdne. Ráno jdu v 9h 15minut do kostela. Pak ještě s druhými mluvím o všem možném. Odpoledne je u nás doma útulno a diskutujeme společně.“

„Prožívám neděli často velmi osaměle. Je vždy velmi klidná. Nic se nepodniká. Celá rodina je unavená. Většinou si pak vezmu nějakou ruční práci a krátím si čas.“

„Je to den klidu. Nechat všeho, věnovat se svým koníčkům. Navštěvuji podniky společenství mladých. Bohoslužbu navštívím jen tehdy, když ji potřebuji.“

Proč neděle?

V neděli, brzy ráno, sotva vyšlo slunce, šly ke hrobu. Uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde.“

(Marek 16, 2n.)

Tento velikonoční příběh Kristova zmrtvýchvstání je zrození neděle.

- Z těchto důvodů se scházeli první křesťané, ženy, muži, mladí a dospělí.
- Orientovali se podle Ježíšových slov.
- Modlili se společně.
- Lámali chléb jako Ježíš při večeři.
- Přemýšleli, jak mohou pomoci slabým, starým, vdovám, sirotkům.
- Přemýšleli o tom, jaký význam může mít neděle pro všední den.

Neděle tu je pro člověka!

Tak jako je sabat pro Židy, tak je neděle Božím darem pro nás! Co chce Bůh nedělí darovat tobě, nám všem? Musí to být něco velmi důležitého. Vždyť neděli slavíme každý sedmý den.

Neděle má cosi společného s naším lidstvím. Bůh chtěl, abychom se stávali více lidmi.

Díváme-li se na tento dar společně, pak obsahuje několik důležitých bodů, jak se můžeme stávat více lidmi.

Můžeme se stávat více lidmi, když se zastavíme, aby nás mohla „dohonit duše“, jak to vyjádřil jeden Indián. Měli bychom mít čas jít do sebe a dívat se na svůj život Božím očima.

Můžeme se stát více lidmi, když řídíme svůj život Božím slovem. Více lidmi se také stáváme, když pěstujeme své vzájemné vztahy. Harmonii a atmosféru neděle nepotřebuješ pouze ty, ale i celé společenství kolem tebe, například rodina nebo tvoji přátelé.

A ne na posledním místě patří k nejvyšším bodům našeho lidství, že nám chce Kristus dát v Eucharistii - oběti mši svatě - účast na svém životě.

To je Boží pozvání adresně pro tebe, pro nás, dar k tomu, abychom prostě mohli být více lidmi.

Budeš-li více člověkem, pocítíš to i v každodenním životě.

Jít v neděli do kostela

Jít v neděli do kostela pro mne v dětství nebylo problémem, byla to dobrá rodinná tradice. Můj otec šel, matka šla, šly jsme i my děti. Ba, ještě víc, šli i moji kamarádi, moji učitelé, šli i naši sousedé, šla velká většina vesnice. Protože šli do kostela téměř všichni lidé, kteří byli pro mě důležití, sotva jsem se musel ptát jako dítě: mám či nemám? Jít bylo samozřejmostí, zvykem, tradicí. Dívám-li se zpět na své dětství a mládí, musím uznat: měl jsem to jednoduché. Že se šlo v neděli do kostela, byla samozřejmá

tradice mé rodiny, sousedů, všech pro mne důležitých lidí. Tak jsem směl poznat, že tradice neznámá jen zátěž stáletí, ale že má i pozitivní stránky.

Samozřejmost jít v neděli do kostela mně osvobodila od tlaku muset se stále rozhodovat. „Mám jít každou neděli, mám jít snad jednou či dvakrát do měsíce“, to nebylo pro mne otázkou. Cítil jsem, že mě nese dobrý zvyk účastnit se pravidelně nedělní bohoslužby.

V mládí jsem sice taky zkusil, jaké to je nejít v neděli do kostela. Ale tento pokus mě neuspokojil. Zachoval jsem si dobrý zvyk svého mládí a stal jsem se nakonec sám farářem.

A nyní často slyším námitku: „Vždyť se mohu setkat s Bohem také v přírodě, k tomu nemusím do kostela. Jdu v neděli raději na procházku. Zde v tichu přírody se mohu setkat s Bohem.“ Na takové námitky mohu jen odpovědět. „Ano, to je pravda. V přírodě, v tichu hor, při procházce lesem, podél potoka nebo jezera mohu objevit Boží stopy a slyšet jeho hlas v sobě i v jeho stvoření.“

Ale to je jen jedna stránka celé záležitosti. Druhou stránkou je: Nemohu sám ze sebe učinit bohoslužbu. Při tom jsem odkázán na druhé: na lidi, kteří také hledají a ptají se. K tomu potřebuji lidi, kteří se stále znovu scházejí, aby si vypravovali, jak je možné žít z Boha.

To je ovšem jen první důvod, proč není nedělní cesta do kostela vedlejší věcí.

Dalším důvodem je zpřítomňování si Božích skutků mezi námi lidmi.

Od té doby, co jsou křesťané, scházejí se v neděli, aby si vypravovali o Božích skutečích a aby je slavili. Bylo by hrozné, kdyby se na světě mluvilo už jen o lidských skutečích. O lidských činech slyšíme z novin a denních zpráv. Jsou to dost často hrůzyplné zprávy.

Zde je málo důvodů k slavení. O Božích skutečích slyšíme při bohoslužbě. To je dobrá zvěst, evangelium. To je příběh o Ježíši, o Kristu. To je důvod ke slavení.

Proto se křesťané scházejí nejen, aby udržovali společenství a obnovovali své osobní vztahy k Bohu. O to jde sice také, ale jde i o mnohem víc: když se křesťané v neděli scházejí, je to vždy i demonstrace navenek. Křesťané udržují při životě dobrou zvěst o Bohu uprostřed světa plného hrůzyplných zvěstí.

Křesťané ukazují v dnešní době společenosti, že Bůh je, že žije a působí, že to bez něho nejde. Křesťané demonstrují že naděje a budoucnost našeho světa je u Boha.

Kde dva nebo tři...

Kde si dva či tři navzájem naslouchají – to je církev.

Kde se dva či tři zasadí o větší spravedlnost – to je církev.

Kde se dva či tři povzbuzují a posilují ve víře – to je církev.

Kde dva či tři přijímají za sebe zodpovědnost – to je církev.

Kde se dva či tři spolu modlí – to je církev.

Kde se dva či tři navzájem se ptají, co by činil Kristus – to je církev.

Kde dva či tři společně slaví bohoslužbu – to je církev.

Kde dva či tři se shromažďují v jeho jménu – to je církev a tam je Ježíš uprostřed nich.

Pozvání k modlitbě

Na začátku dne

Milý Bože

jsem otevřený pro to,
co mi dnešní den přinese:

- pro lidi, se kterými se setkám
se všemi jejich starostmi,
strachy a radostmi
- pro práci,
i přes námahu, kterou přitom cítím
- pro okolní svět,
který mě obklopuje se svými zvířaty,
rostlinami, loukami
i technickými vymoženostmi
- pro sebe,
pro své myšlenky, city, sny
- pro tebe,
abys naplnil den
dal mu smysl a obsah.

Naplň den svým požehnáním,
abych ti mohl vrátit tvé i svoje dílo.

Prosím tě, milý Bože, o velkou sílu,
abych obstál v tomto malém dni,
abych na veliké cestě k tobě
o malý krůček pokročil.

Ve jménu Otce
i Syna
i Ducha Svatého.
Amen.

K jídlu

Co leží přede mnou
přichází od tebe,
z tvé moudré prozíravosti.

Co leží přede mnou,
připravovaly mnohé ruce
s námahou a odevzdaně.

Co leží přede mnou
mě má posílit
pro úkoly, které mi klade život.

Co leží přede mnou
má být znamením
pro lásku a život.

Děkuji ti za to.

Pozval jsi nás, abychom
načerpali sílu pro svůj život.
Pozval jsi nás,
abychom pěstovali společenství.
Pozval jsi nás,
protože chceš být mezi námi,
neboť kde jsou dva nebo tři
ve tvém jménu,
tam jsi ty mezi nimi.

Pane a Bože,
za jídlo a nápoj
přijmi náš dík.
Dej, abychom při dobrém jídle
nezapomněli na bídu druhých.
Dej nám hlad po svatém chlebě
a uchraň nás každé nouze.
Posiluj stále víc naše společenství
a dej, abychom jednou
měli podíl na věčné hostině.
Nebeský Otče, ty se o nás staráš
neboť žijeme z tvých darů.
Žehnej nám všem.
žehnej tomuto domu,
požehnej i chléb.
A dej nám odvahu,
ať z toho co máme dáváme těm,
kteří trpí bídou a hladem.

Večer

Vkládám den zpět do tvých rukou
se vším, co jsem zažil,
se všemi, které jsem potkal.

Vkládám den zpět do tvých rukou.
Přijmi, co mi bylo uloženo,
odpusť, co bylo křivé a nervózní.

Vkládám den zpět do tvých rukou.
Žal, starosti i utrpení,
radosti, naděje i štěstí.

Vkládám den zpět do tvých rukou.
Daruj mi svůj mír,
klidnou noc,
ze které vyjde nový den,
který kladu do tvých rukou.

Pane,
zůstaň se mnou,
neboť se schyluje k večeru.

Noční modlitba Indiána

Když skončil den,
myslím na vše, co jsem učinil.
Promarnil jsem tento den
nebo jsem něčeho dosáhl?
Udělal jsem si nového přítele
nebo nepřítele?
Byl jsem na všechny zlostný
nebo jsem byl laskavý?
Ať jsem učinil cokoli,
je to pryč.
Zatímco budu spát,
zrodí se nový den,
kterého mohu využít,
nebo ho promarnit,
nebo učinit, cokoli se mi zachce.
Dnes večer si umiňuji:
budu dobrý,
budu laskavý,
učiním něco,
co stojí za to být učiněno.

Modlitba, která vychází z vnitřní zkušenosti

Bože, věřím v tebe,
důvěřuji ti.
Bože, hledám tě.
Nevím o tobě.
Ale ty žiješ.
Ty žiješ ve mně, Bože,
ty žiješ můj život.
Ty jdeš moji cestou.
Teď jsi u mne,
tuto vteřinu.
Žádná cesta není špatná.
Bože, ty mě vedeš.
Ty sám jsi můj cíl.
Tys mě učinil takovým,
jakým jsem,
ty mě přijímáš
takového, jaký jsem.
Bože, můj Bože,
chci tě následovat na cestě,
kterou mě vedeš.
Odpusť mé neporozumění.
Děkuji za život.
Děkuji za bolest.
Děkuji za radost.
Děkuji, že žiji.
Bože, důvěrně blízký.

Deset malých křesťánků

Deset malých křesťánků
se těší ze své víry.
Však jednomu se kázání nelíbilo,
a bylo jich jen devět.

Pět malých křesťánků
bylo ozdobou církve,
však jeden myslel, že není ctěn
i zbyli už jen čtyři.

Jeden malý křesťánek
přivedl svého přítele
a ten s ním do kostela šel,
i byli zase dva.

Devět malých křesťánků
ve všem věrni byli,
však jeden z nich svou radost ztratil
a zbylo jich jen osm.

Čtyři malí křesťánci
byli vždy v pravdě,
však jeden tempu nestačil
i zbyli již jen tři.

Dvěma malým křesťanům
to potěšení je,
každý si jednoho ještě přizve,
i byli už zase čtyři.

Osm malých křesťánků slyšelo cos
o „bliženské lásce,“
však jednomu to těžké bylo,
i zbylo jich jen sedm.

Tři malí křesťánci
se zúčastnili všeho,
však jednomu to málo bylo
i zbyli již jen dva.

Čtyři přesvědčení křesťané
Věřili dnem i nocí,
což jako virus působí
a bylo jich už osm.

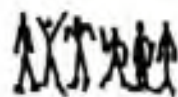
Sedm malých křesťánků
se zpovídalo rádo,
však jeden řekl: nechce se mi
i zbylo jich jen šest.

Dva malí křesťánci –
začátek, ale ne,
z nich jeden ztratil odvahu
i zbyl už jenom jeden.

A ještě chybí dva,
však lze to pochopit,
když ty i já se zapojíme,
tu bude nás zas deset.

Šest malých křesťánků minilo.
„Církev má všechny trumfy,“
však jeden z nich byl zklamán velmi
i zbylo jich jen pět.

Jeden malý křesťánek,
tak malým se všem zdál,
však i když devět uteklo,
on není s Bohem sám.

*Texty na str. 10 - 13 vybrány z knížky manželů
Hanse a Marie Kuhn-Schäder
Nezapomeň snít
Vydala CIVITA Janov nad Nisou*

Bůh na Tebe čeká!

Skrze mystická setkání s Alicí Lenczewskou († 2012) Pán Ježíš hovoří o své velké lásce ke každému člověku – a o tom, jak žít, jak dojít štěstí! Zde je několik vybraných citací z jejích duchovních deníků, které byly publikovány pod názvem „Svědectví. Deník duchovní“ (S) a „Slova poučení“ (SP).

Bůh tě miluje

Podívej, moje dítě, celý svět je ve mně. I ty, malinký, drobeček v tomto světě, jsi ve mně milovaná, toužebně očekávaná, chráněná. Podívej, jsem celý pro tebe. Nikdo a nic nezmenší tuto moji lásku. Moje všemohoucnost spočívá také v tom, že pro každé svoje dítě jsem celý. Každý má všechnu moji lásku, všechnu moji krásu! Jsem nedělitelný, jelikož jsem pro všechny. (SP 16)

Bůh Tě povede

Osm blahoslavenství a velepíseň lásky je celé moje učení. Dal jsem vám příklad života podle těch hodnot a zásad. Pros a měj touhu, abych ti dal poznat a aby sis zamilovala ty nejkrásnější hodnoty lidského života ve světě. A abych tě provázel v životě tím, co tě nejvíce obohatí. Nic sama pro sebe nehledej: ani chudobu, ani bohatství, ani ponížení, ani vyvýšení, ani životní pohodlí, ani bolest. Dovol, že já budu v každé chvíli vybírat to, co je pro tebe nejlepší! Nechej to zcela moji volbě jako bezradné a zcela na matce závislé nemluvně. (S 788)

Prohdu se

Jestli se topíš v tom, co je vnější, ve své lidské každodennosti, znamená to, že tvoje vnitřní modlitba zemřela a stává se jen mrtvou formou, v níž není živý vztah se mnou. Vrať se tedy do svatyně své duše, do svatého sjednocení se mnou v lásce a radosti. Já ti vrátím sílu a horlivost lásky. Já tě nasytím sebou a narodíš se do svatého spojení se mnou ve svém každodenním životě. A budeš Martou a Marií současně. Martou ve službě bližním a sobě samé a Marií v něžném zahledění se ve mně a naplnění se mnou. Pak ale v tobě bude všechno svaté: svatě budou tvoje skutky a kontakty s lidmi. Svatá bude jednota se mnou a celým nebem. (SP 47)

Bůh je s Tebou

Celá historie lidstva a příběh každého člověka jsou tak mnou řízeny, abyste obdrželi přípravu ke sjednocení se mnou na věčnosti. Nyní se se mnou můžete setkávat v modlitbě, v meditaci nad mým životem, slovem, znamením, která jsem vám dal a neustále dávám. Nejvíce výmluvným znamením je moje přítomnost v Eucharistii. Jsem skrytý v Hostii a Jejím požitím dochází k setkání duše se mnou živým i pravdivým, byť skrytým myslí a smyslem těla. (S 430)

Nedej se svést!

Projevují se láskou a pravdou, protože jimi jsem, a přivádím k jednotě. Můj nepřítel se projevuje nenávistí a lží, které jsou podstatou jeho bytí, a přivádí k rozpadu. Je třeba tedy na sebe vzít duchovní zbroj, o které hovoří svatý Pavel (Ef 6,10-18), a odhodit vše, co má být jen zdání zla. Na co zlo zvláště útočí, je srdce, rozum a tělo. Na srdce skrze pychu, ješitnost, zaujatost, strach, odmítnutí duchovna, vulgaritu, egoismus. Na rozum skrze hloupost, povrchnost, iluzi, lež, nedůvěru, temnotu. Na tělo skrze uznání ho za největší hodnotu. Tělo ženy je uznáváno za zdroj potěšení jeho komercializací. (S 431)

Jdi ke zpovědi

Jak se připravit ke zpovědi? Plakat nad každým hnutím srdce, které nebylo láskou. (SP 292) Zkoumej, dítě moje, úmysly svého srdce, zda jejich zdrojem je moje láska nebo tvůj egocentrismus. Vystavuj své srdce paprskům moji lásky, abych je neustále léčil a obohacoval. (SP 237)

Miluj Boha a bližního

V životě je třeba se řídit výlučně dobrem duše, tvé i bližních, a vyhýbat se všemu, co má třeba i jen zdání zla. Zkoumej svoje záměry. Jde ti o pohodlí a příjemnost, nebo o vnitřní obohacení jiných lidí? (SP 4) Hodnotu mají jediné ty skutky, které se rodí z lásky. Miluj a Láska ti ukáže, co máš dělat v každé situaci a chvíli. (SP 414)

Pracuj na sobě

Svatost je v každodennosti, ve snášení toho, co je malé a nenápadné! V děkování za

to, co je nudné a unavující. Ve snášení lidí, jejich sklonu k panovačnosti, jejich mnohomluvnosti, jejich malichernosti, jejich neovládání se. Rozvíjej v sobě vlastnosti opačné a moji lásku, pro ně trpělivost a soucit. Dívej se na všechno z pohledu potřeby pro moje království, a ne ze strany vlastních zájmů. Na každou svoji myšlenku, slovo, činnost se dívej mýma očima, zda jsou vhodné pro budování mého království v srdcích lidí a ve tvém srdci. Největší obětí je poctivě a dobře plnění každodenních povinností, ochota a láska za každých okolností. (S 192)

Jsi pro Boha důležitý

Každý žije na světě tolik času, kolik je potřeba k posvěcení jeho duše. Není srovnání mezi lidmi. Každý má pro sebe vlastní čas, vlastní pro sebe podmínky posvěcení! Je třeba tedy poznávat vlastní cestu k Bohu a s důvěrou se oddat mému vedení! Povoláním každého je napomáhání bližním na jejich cestě ke spáse: svědectví dobra a moji lásky. Nemysli si, že lze získat svatost myšlením na sebe a zabýváním se sebou. Je třeba myslet na Boha a v pokoře srdce po něm toužit a také se starat o bližní, aby nezemřeli ve svých hříších. (SP 163)

Alice Lenczewska

Polská myslička, učitelka a autorka dvou duchovních deníků. Narodila se 5. prosince 1934 ve Varšavě. Její rodiče pocházeli z východního Malopolska (dnešní Ukrajina). Po smrti otce se rodina vícekrát stěhovala. Usadili se ve Štětíně, kde Alice vystudovala střední školu. Následně začala pracovat jako vesnická učitelka Alice ráda cestovala, milovala turistiku a zajímaly ji i dějiny umění. První mystické setkání s Ježíšem zažila v roce 1985. Její duchovní vůdce ji radil, aby si své vize systematicky zapisovala. Alice si zapisovala své rozhovory s Ježíšem Kristem, Matkou Boží, svatými (včetně sv. Faustiny) a anděly. V roce 1989 Alice dostala dar neviditelných stigmat. V roce 2010 ji diagnostikovali rakovinu ledvin. Zemřela 5. ledna 2012 ve Štětíně. Teologická komise ihned po její smrti z nařízení arcibiskupa Andrzeje Dzięgi zkoumala texty jejích duchovních deníků. Zařadila je mezi doporučené náboženské texty, které se plně shodují s učením katolické církve.

Podle časopisu Milujte se č. 68/2024

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 25. srpna 2024

od 12:00 v poledne do 6:00 PM

na zahradě České misie

9415 Rochester Ave, Brookfield, IL

**Před piknikem Vás zveme v 10.30 dopoledne na
ČESKOU MŠI SVATOU V NAŠEM KOSTELE**

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Tony,

skupina „Borůvky“ a hosté

Bude připraveno výborné občerstvení:

Jako speciality budou grilované makrely, domácí uzené se zelím, halušky s brynzou, dále tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásky a párky, pečivo všeho druhu, zmrzlina a dobře chlazené nápoje

Točená Pízeň 16oz za 5,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou
ponúkame všetky druhy námornej nákladnej
dopravy a súvisiace služby.

Zasielani malých balikov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:

7250 W 90th Street, Bridgeview, IL 60455

Telefon: 708 576 8834

Email: info@tatraship.com

Viac informácií na: www.tatraship.com

www.DrSimkovic.com

Northwest Dental Center

Doctor of Dental Surgery

Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry,
& Oral Care

Mluvíme česky a slovensky - 33 let praxe

740 Northwest Highway

Fox River Grove, IL 60021

Ph (847) 639-9300 Nwdental@att.net

Česká Katolická Jednota

Fraternal Life Insurance
Since 1879

Insurance & Annuity Products

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444
www.czechccu.org

Advokátní kancelář H&P Laws s.r.o.

Zajišťujeme právní a realitní služby
na území České republiky

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420 221 719 041

Fax. +420 221 719 059

Mob. +420 602 205 400

jhorky@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

Vděčná vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude devět let,
kdy byl ve věku 96 let povolán na věčnost
naš milovaný duchovní Otec*

Mons. Josef Šach

Narodil se 22. dubna 1919 v Hořovicích ve středních Čechách.

Vyučil se v lahůdkářství, byl členem a cvičitelem Sokola,
za války dělal obchodního příručího u Batě ve Zlíně.

Po únoru 1948 uprchl přes Rakousko do Anglie a
nakonec se dostal do Kanady, kde opět pracoval u Batě.

V Torontu navštěvoval český kostel sv. Václava,
kde též vzniklo jeho pozdní kněžské povolání.

V roce 1955 odjel do Nepomucenu v Římě,
kde na Lateránské univerzitě vystudoval teologii.

Ve věku 42 let byl vysvěcen na kněze o Vánocích roku 1961.

Z Říma se vrátil do Kanady a působil potom
v několika farnostech hamiltonské diecéze.

Při práci na zahradě přišel o pravé oko, ale zůstal dál v pastoraci.

Roku 1970 založil českou misijní farnost sv. Vojtěcha v Burligtonu,
kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 2001.

Po celé Kanadě a do USA i dalších zemí světa posílal
katolické občasníky, kde povzbuzoval krajany k horlivé víře.

Pořádal sbírky pro Nepomucenum, pro sochu Panny Marie
v Exilu a mnoho dalších charitativních akcí.

V roce 2006 byl papežem Benediktem XVI.

jmenován Monsignorem a Čestným prelátem.

Poslední léta svého života strávil v domově důchodců
u sester sv. Alžběty v Hamiltonu.

Zemřel 10. srpna 2015.

Pochován je u kostela sv. Vojtěcha na hřbitově v Burligtonu.

Vzpomeňte si na něho v modlitbě spolu s námi

**Spolubratři kněží a věřící z českých misii
v Kanadě a ve Spojených státech**

**Vzpomínkovou mši sv. budeme
za Mons. Josefa Šacha obětovat
v České misii v Brookfieldu
ve středu 7. srpna 2024 v 10.00 dopoledne**

Vzpomínka na Otce biskupa

Jděte do celého světa

*Před třemi roky 10. srpna 2021 byl
Nebeským Otcem povolán na věčnost
naš milovaný duchovní pastýř*

Mons. ThDr. Petr Esterka

**pomocný biskup brněnský
a titulární biskup čefalenský
pověřený duchovní péčí
o české katolíky v cizině**

Narodil se 14. listopadu 1935

v Dolních Bojanovicích na Moravě

Na kněze byl vysvěcen 9. března 1963

v bazilice sv. Jana v Lateráně v Římě

Na biskupa byl konsekrován 11. září 1999

v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně

Zemřel 10. srpna 2021

v diecézi Orange v Kalifornii v USA

Pohřben byl 24. září 2021

v rodných Dolních Bojanovicích

Modleme se za našeho Otce biskupa:

Bože, tys dal svému služebníku,

zemřelému biskupu Petrovi

plnou účast na Kristově kněžství,

aby v církvi plnil poslání, které jsi světil apoštolům;

přijmi ho také do jejich společenství v nebi.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

**Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v České misii v Brookfieldu, IL
v neděli 4. srpna 2024 v 11.00 dopoledne**

S vděčností vzpomínají

Fr. Libor Švorčík a Česká misie v Kalifornii

Mons. Dušan Hladík a Česká misie v Chicagu

Fr. Antonín Kocurek a Česká misie v New Yorku

Fr. Jan David a Česká misie v Torontu

Vroucí vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude dvanáct let,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
naš milovaný tatínek a dědeček, pan*

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řidičského učitele
v Křižanovicích na Moravě.

Ihned po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.

V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.

Po celý život byl věrný svému moravskému původu.
měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl členem společenstvem,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.

Byl zakládajícím členem a později jednatelem
Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.

Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho
i za jeho zesnulou manželku Andělu Boleslavovu
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 10. srpna 2024 v 6.30 večer**

*Děkujeme všem, kdo si
na naše rodiče vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

**Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn**

Upřímná vzpomínka

*Letošního 9. srpna tomu bude sedm let,
kdy Pán života k sobě povolal
naši milovanou maminku a babičku, paní*

Blanku Příkazskou

Narodila se 10. května 1925 v Břeclavi na jižní
Moravě. Když jí bylo deset roků, tak se v době hospodářské
krize celá její rodina vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce
1949 provdala za Cyrila Příkazského, se kterým prožili 59 let
šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili
synové Cyril, Josef a Václav. V Argentině pracovala jako
zdravotní sestra. S manželem se angažovala v mnoha
krajanských spolcích a organizovali ochotnická divadla. V roce
1961 se celá rodina přestěhovala do USA do Chicaga. Zde se
manželům Příkazským narodila dcera Marie a syn Ludvík. Své
děti vedla k lásce k české zemi a dobře je naučila český jazyk.
Byla aktivní členkou mnoha krajanských organizací v Chicagu
- Československého Orla, Moravské kulturní společnosti,
Národního svazu českých katolíků a mnoha dalších spolků.
Podílela se na organizaci českých ochotnických divadel,
mnohých zábav, pikniků a jiných společenských podniků.
Byla hluboce věřící katoličkou, ve víře vedla celou svou
rodinu, pravidelně navštěvovala naše české bohoslužby a
naplno se angažovala v činnosti Českého Velehradu a České
misie v Chicagu. Organizovala živý růženec, mnohé poutě a
duchovní cvičení. Statečně nesla odchod manžela a syna
Václava na věčnost.

Ze světa byla povolána 9. srpna 2017.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou za ni a jejího manžela
Cyrila Příkazského budeme obětovat
v neděli 11. srpna 2024 v 11.00 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem, kteří si na naše zemřelé
vzpomenou v modlitbě s námi
rodina Příkazských*

Národním stromem Moravy je „Jadernička moravská“

Plody „Jaderničky moravské“

Krátká zpráva o volbě národního stromu země Moravy proběhla v říjnu 2021 na internetu a v regionálním tisku. Národním stromem země Moravy byla zvolena starobylá odrůda jabloně, zvaná „Jadernička moravská“. Můžete se ptát: Proč bude v našem národním symbolu vedle stromu lípa ještě také jablko? Odpovídám: Ale proč by ne? Některé státy mají i dva nebo tři svoje národní stromy.

V době národního obrození, kolem roku 1848, byl strom zvaný lípa ustanoven našimi předky národním stromem čtyř slovanských národů: Čechů, Slováků, Lužických Srbů a Slovinců. Byla to reakce na zvolení dubu jako stromu, který bude symbolem všech Germánů.

Dub je nejhojnějším stromem v Evropě. Je však také národním stromem v Polsku, v Chorvatsku, v Lucembursku a v Itálii. V Itálii používají jako svůj symbol ještě také olivu. Ve Francii mají jako svůj symbol dub s platanem. Borovici si zvolili obyvatelé Rakouska a Ukrajiny. Ukrajina má vedle borovice ve svém znaku ještě kalinu a vrbu. Bříza je národním stromem ve Švédsku. Rusko má také břízu a kalinu. Maďaři si zvolili akát, Norové smrk. Ovocný strom má ve svém znaku Arménie – je jím meruňka.

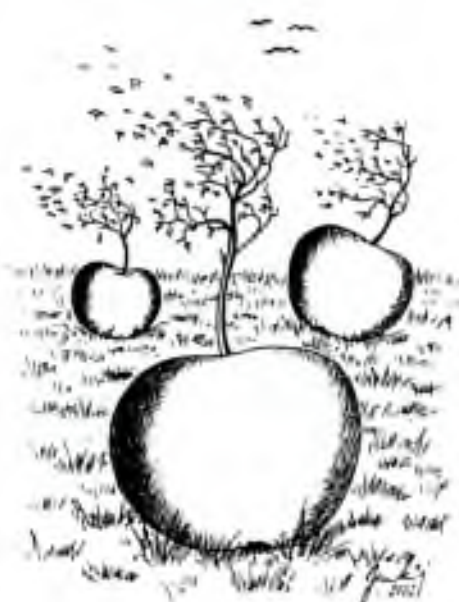
A proč se Moravané „rozkévali“ teprve až teď? No, ono nám to na té naší Moravě trvá všechno trochu „dýl“. Musíme všechno dobře promyslet než se „rozkévejme a dohodneme“. My tady na Moravě máme pořád na všechno času dost. O tom „kór“ na Hané víme svoje. Ale debata o tom, který to bude strom,

trvá již více než 150 let. Preferovaným kandidátem byla švestka, zvaná též „kadlátko“ (česky karlátka) nebo trnka. To podle toho, jestli žijete na Horácku, na Hané, na Moravském Slovácku nebo na Valašsku. Někteří lidé jako symbol země Moravy prosazovali vinnou révu, jiní dnes už jenom vzácně rostoucí oskeruši. Ale myslím si, že návrh moravského farmáře Jiřího Novotného, aby byla zvolena „Jadernička moravská“, byl dobrým kompromisem.

Po jeho přednášce, kterou přednesl dne 2. 10. 2021 na IV. akademické konferenci „Morava 1918“ v sále Moravského zemského muzea v Brně, byl tento strom zvolen většinou přítomných delegátů stromem země Moravy. V sále bylo přítomno přibližně 15 zástupců organizací zastoupených ve volném sdružení „Moravský kulatý stůl“. Dále tam byli přítomni zástupci do sdružení „Moravský kulatý stůl“ dosud nezařazených spolků, zástupci dvou malých politických stran a několik neorganizovaných jednotlivců.

„Jadernička moravská“ má několik odborných názvů. Je nazývána také: „Jadernička valašská“, „Jablko vinné“, „Vinnary“, „Jadernice“, „Chroupě kravařské“, „Kuhländer-Gurderling“ a „Pepin de Moravie“. Je to ovocný strom druhu jabloň domácí z čeledi růžovitých. Řadí se mezi podzimní až zimní odrůdy jabloní. Tato starobylá nešlechtěná původní odrůda jabloní roste na celém území Moravy. Tedy ne jako vinná réva, které se daří jenom na jihu země Moravy. Tento houževnatý strom rodí své plody i v nadmořských výškách kolem 600 m n. m. Jeho jablíčka jsou menší, ale šťavnatá, žlutá s načervenalým líčkem a velice příjemné vůně a chuti.

Volba národního stromu země Moravy má ještě jiné zajímavé rozměry. Jabloň byla ve Starém zákoně, v knize Genesis, představena jako „strom života a poznání“. O svátku Božího Narození, neboli o Vánocích, nechybí jablka ani dnes na slavnostně vyzdobeném svátečním stole. Jablko se využívá také v kuchyni. Je to skvělé ovoce pro přípravu pokrmů. Zavařuje se do sklenic,

Perokresba Jana Jankůje (rok 2021)

z jeho kvasu se pálí pálenka.

Zajímavostí této odrůdy je skutečnost, že „Jaderničku moravskou“ mohou bez problémů konzumovat i lidé, kterým jablka jiných odrůd způsobují nemalé zažívací potíže.

Díky tomu, co bylo řečeno, již v několika desítkách obcí země Moravy lidé slavnostně zasadili nové stromy i celá stromořadí této odrůdy.

Tento národní strom země Moravy zasadili také v nedalekém městě Blansku. Tam „Jaderničku moravskou“ sadili v neděli dne 8. 5. 2022 před kostelem sv. Martina za přítomnosti zastupitelů města Blanska. Do vykopané jámy bylo dáno plastové pouzdro se znakem Moravy, velkomoravský křížek a listina s podpisy přítomných radních. Tento slavnostní akt byl uskutečněn v souvislosti s 1200. výročí první písemné zprávy o Moravanech.

Doufáme, že také u nás v Prostějově a v jeho okolí si najde „Jadernička moravská“ svoje místo. Budeme ji tu pěstovat jak pro její krásu, tak i jako symbol národovosti, kterou představuje. Do naší hanácké krajiny rozhodně patří.

Doporučená literatura:

Dvořák A., Vondráček J.:

Jablka: malá pomologie, Praha 1969,

*Připravil Jan Jankůj,
Prostějov, Česká republika*

Velkomoravský kníže Mojmir I.
Fiktivní portrét na slovenské bankovce

Po demonstrativním plenění, které rozhodně nemohlo u velkomoravského vládce Rostislava vyvolat takové obavy, aby jednal s nepřítelem o kapitulaci, vyjednával Svatopluk s Karlomanem. Proč tak najednou? Tehdy existovala velká pravděpodobnost, že král Ludvík II. Němec zemře a že jeho nástupcem bude jeho nejstarší syn Karloman. Vyjednávat s budoucím králem nikoliv o poddání se, ale spíše o vzájemné pomoci, to by už smysl dávalo. Svatopluk patrně nabízel podporu budoucímu králi, a za to požadoval uznání sebe sama jako vládce celého území Velké Moravy. Svatopluk tak prokázal značnou dávku prozíravosti, ale zároveň také hanebné věrolomnosti vůči svému strýci Rostislavovi.

O zradě se brzy dozvěděl Rostislav, veřejně však proti Svatoplukovi nevystoupil. Tato skutečnost, stejně jako Svatoplukův sebevědomý akt zrady, vypovídá o tom, že za Svatoplukem stála silná skupina velkomoravských velmožů, která Svatopluka v tomto jeho jednání podporovala a pomáhala mu. Nelze však vyloučit, že se Svatoplukovo sebejisté chování opíralo také o argumenty mnohem hlubší. Uvažujme o tom společně!

Rostislav se stal panujícím knížetem z vůle východofranského krále Ludvíka II. Němce. Král Ludvík II. Němec totiž zahájil svoje panování roku 843. a už roku 846 vpadl se svým vojskem na Velkou Moravu, aby potrestal neposlušného panujícího knížete Mojmir I.

Když byl Mojmir I. v boji poražen a pravděpodobně i zabit, na jeho místo byl téhož roku 846 dosazen Rostislav, synovec téhož Mojmira I. Dnes už nevíme, jestli by se Rostislav stal panujícím knížetem Velké Moravy i bez králova zásahu zvenčí. Co když si domácí šlechta přála mít za svého panovníka Svatoplukova otce?

Pak by mnohé dávalo smysl. Měli bychom vysvětlení pro Svatoplukovu spoluprádu na Velké Moravě, pro přítomnost silné skupiny jeho přívrženců ve Svatoplukových, ale také v Rostislavových službách. Měli bychom také vysvětlení pro Svatoplukovy mimořádně velké ambice. A jak se měl v případě Svatoplukovy zrady zachovat panující kníže Rostislav? Raný středověk měl na zradu jedinou odpověď - tvrdou odvetu zpečetěnou krví zrádce. Alespoň tak to popisují Fuldské letopisy, uchované do dnešních časů v klášteře, který dnes naleznete v hesenském městě Fulda ve Spolkové republice Německo.

Oficiální říšské prameny vypráví o tom, že Svatopluk obdržel od Rostislava pozvání na hostinu. Pravým důvodem mělo být vlákání Svatopluka do pasti a jeho následné odstranění. Svatopluk však měl u Rostislavova dvora své přívržence a o chystaném úkladu se dozvěděl. Pod záminkou lovu z Rostislavova dvora uprchnul, či možná lépe řečeno sám vylákal svého strýce mimo bezpečí pevných hradů. Rostislav měl prý věrolomného synovce pronásledovat, přičemž sám padl do pasti. Svatopluk už na něho čekal. Rostislav byl zajat a vydán do rukou Karlomana. Ten nechal velkomoravského knížete převézt do města Řezna.

Tato událost nevrhá na Svatopluka dobré světlo. Na druhou stranu však jeho chování nijak nevybočovalo z obyčejů té doby. Je pravděpodobné, že odstranění Rostislava bylo součástí dohody s Karlomanem. Svatopluk patrně dohodě důvěřoval, přičemž předpokládal, že i Karloman splní svou část smlouvy. Že totiž podpoří Svatopluka jako vládce celé Velké Moravy. V tomto bodě se však jeho odhad ukázal být odhadem chybným.

Karloman využil vzniklé situace a vpadl s vojskem na Velkou Moravu. Tam se po odstranění panujícího knížete

Velkomoravský kníže Rostislav,
od roku 1994 světec Pravoslavné církve
v Českých zemích a na Slovensku.
Fiktivní portrét

Rostislava nesetkal s žádným odporem. Obsadil všechny pevnosti, uloupil a nechal odvézt zlatý poklad Mojmirovců a místo toho, aby podepřel Svatoplukův nárok, ustanovil nad Velkou Moravou dva správce: franská hrabata Wilihelma a Engelšaka. Svatopluk se sice mohl vlády ujmout a formálně se jí ujal, ale skutečnou moc na Velké Moravě měla v rukou výše zmíněná franská hrabata.

O několik měsíců později skončil Svatopluk v zajetí, když byl franskými hrabaty obviněn z porušení věrnosti králi. Že by to byla další Svatoplukova zrada? Nikoliv. Hrabata jej očernila neprávem, aby se sama zmocnila nikým neomezené vlády nad Velkou Moravou. To byla pro Svatopluka tvrdá lekce, kterou si dobře zapamatoval. Pokud do té doby věřil v dohodu s Franky, tato událost způsob jeho myšlení zásadním způsobem změnila. Později se Frankům za toto jednání nelitostně pomstil.

Do této politicky složité situace se arcibiskup sv. Metoděj vracel z Říma přes Panonii na Velkou Moravu. Tam měl v úmyslu pokračovat ve svém misijním poslání. Pravděpodobně ještě během této cesty byl zajat Franky a v roce 870 povolán na církevní sjezd - pravděpodobně do Řezna. Tam s ním byl započat proces, který podnítil východo-

Svatopluk I. Veliký v mnišském rouchu na Arnuldově dvoře, Dalimilova kronika

franský král Ludvík II. Němec. Na církevním sjezdu byl arcibiskup sv. Metoděj ze své funkce sesazen a odsouzen k trestu doživotního vězení. Poté byl dopraven patrně do města Ellwangu, kde ho v klášterní pevnosti Ellwangen věznili v otevřené jámě přibližně 2 a 1/2 roku. Benediktínská klášterní pevnost Ellwangen se nachází na východě dnešního Württemberska v dnešním městě Ellwangen.

Když Svatopluk zmizel, začalo na Velké Moravě živelné povstání. Lidé se totiž domnívali, že je Svatopluk mrtvý. Frankové byli zaskočení, jedna pevnost za druhou padala do rukou povstalců. Překvapen byl i Karloman, kterému došlo, že bez Svatopluka to dál nepůjde. Svatopluka tedy nechal propustit a daroval mu patrně část nedávno uloupeného velkomoravského pokladu. Svatopluk se ale poučil a nedal se královským pozlátkem oklamat. Opět se ukázala jeho odvaha a prozíravost, snoubící se s jeho vrozenou úskočností.

Nabídl Karlomanovi, aby mu svěřil franské vojsko, s nímž vytáhne na Velkou Moravu a obnoví tam pořádek. Král souhlasil a Svatopluk, v čele Franků, brzy přitáhl k ústřednímu velkomoravskému hradišti, Franky nazvanému „Staré město Rostislavovo“. Tam si vy-

mohl vstup do pevnosti a k franským vojákům se už jako jejich průvodce nevrátil. Když ho znovu spatřili, stál v čele velkomoravského vojska. Svatoplukovi vojáci pak na zradu nepřipravené královské vojsko Franků zcela zničili. Svatopluk nechal tehdy Franky pobít důkladně. To proto, aby mu Karloman nemohl úder vrátit. Frankové byli na nějaký čas bez vojska a velkomoravský kníže Svatopluk získal čas, potřebný ke konsolidaci vlastních sil a k navazování nových spojení.

V květnu roku 872 poslal Ludvík II. Němec proti Velkomoravanům Duryňky a Sasy. Ti utrpěli další zdrcující a ostudnou porážku. Fuldské rukopisy vyprávějí, že dokonce některá říšská hrabata byla velkomoravskými ženami kyji shazována z koní a zbita. Potom byla proti vzpurným Slovanům poslána čerstvě naverbovaná a nově zformovaná vojska Franků. Některá proti Čechům, další na pomoc Karlomanovi. Zatímco vojsko, vedené mohučským arcibiskupem Luitbertem, zahalo české vojsko na útěk, würzburgský biskup Arno a opat fuldského kláštera Sigibert, kteří byli posláni na pomoc Karlomanovi, ztratili velké množství svých vojáků a vrátili se domů s velkými obtížemi.

Zatímco Karloman s menšími vojenskými oddíly Velkou Moravu vydatně pustošil, Svatopluk tajně shromáždil početné vojsko a přepadl s ním 6 tisíc Bavorů, kteří byli zanecháni na břehu Dunaje. Tam měli střežit vojenské dopravní lodě. Jedny bavorské vojáky nechal Svatopluk pobít, jiné dal utopit v řece a mnohé další nechal jako zajatce odvézt do vnitrozemí. A málokdo odtud unikl. Pouze řezenský biskup Embrich s několika málo lidmi svého doprovodu.

Počátkem roku 873, na základě příkazu papeže Jana VIII., byl král Ludvík II. Němec nucen propustit arcibiskupa Pannonie a Moravy sv. Metoděje z potupného vězení v benediktinském klášteře Ellwangen. Papežův legát biskup Pavel z Ankony pak doprovodil arcibiskupa sv. Metoděje z jeho vězení až ke Svatoplukovi na Velkou Moravu. Ten sv. Metoděje přijal s otevřenou náručí a svěřil mu do správy všechny kostely a duchovenstvo ve všech velkomoravských městech.

V průběhu překotných událostí výše popsaných let 871 a 872 se naplno ukázala síla Svatoplukovy osobnosti - se všemi klady i zápory. Jakákoliv cesta k jeho cíli byla pro Svatopluka dobrá. Své plány dokázal uskutečňovat s pozoruhodnou důsledností a sveřepostí. Úplné zničení Karlomanovy armády roku 871 a ostudné zničení vojsk Duryňků, Sasů, Franků a Bavorů roku 872 položily základ Svatoplukova trvalého úspěchu a částečně odčinilo jeho dřívější zradu na Rostislavovi. V letech 871–873 uštědřil Svatopluk Frankům a jejich spojencům tolik vojenských a politických porážek na velkomoravském i říšském území, že nakonec Ludvíku II. Němci nezbylo nic jiného, než souhlasit s ukončením těchto válek.

Mírová smlouva mezi Ludvíkem II. Němcem a Svatoplukem I. Velikým byla uzavřena roku 874 ve vsi Forchheim. Vesnice se nachází nedaleko italského města Verona. Svatopluka při podpisu této mírové smlouvy zastupoval jeho zplnomocněný vyslanec Jan z Benátek, kněz gradského patriarchátu, zřejmě Svatoplukův kancléř. Smlouva měla povahu dohody o míru a vzájemném neútočení. Svatopluk se dosažením této mírové smlouvy ukázal být velmi schopným diplomatem. Zavázal se sice odvádět východofranské říši poplatky a formálně uznávat její svrchovanost, ale uzavřením mírové smlouvy se svým nejsilnějším sousedem měl zajištěn zcela volný prostor pro vlastní mocenskou expanzi.

Svatopluk I. Veliký tak definitivně obstál v bojích s Východofranskou říší a mohl se věnovat budování vlastního státu. Ten se pak rozšiřoval do všech stran. Zvětšování Velké Moravy mu usnadnil civilizační náskok (přítomnost křesťanství) na Velké Moravě v porovnání se sousedními slovanskými kmeny. Svatopluk tak už roku 874 získal území podél horního toku řeky Visly. Tehdy ke své říši pevně připojil dnešní území Moravského Slezska (Opavsko, Holasicko). V roce 881 připojil území podél řeky Tisy. Od roku 888 se staly součástí Velké Moravy také Čechy (knížectví Přemyslovců) a Horní a Dolní Lužice (Lužičtí Srbové).

Křest přemyslovského knížete Bořivoje I.
Podle Velislavovy bible

Za zmínku jistě stojí, že navázal spojení se slovanskými kmeny v Čechách. To mj. vedlo ke křtu přemyslovského knížete Bořivoje I. na velkomoravském Velehradě roku 877. Křest podle dochovaných zpráv provedl samotný arcibiskup sv. Metoděj. Později sv. Metoděj pokřtil také Bořivojovu manželku sv. Ludmilu a jejich adoptivní dceru sv. Dobroslavu. Ta je ve Španělsku známá pod jménem sv. Eurosia, též Orosia. Pokřtil také celou řadu tehdy významných osobností a velké množství obyčejných, prostých lidí.

Svatopluk si vedl dobře také při vytváření církevní správy. To bylo završeno roku 880 papežskou bulou „*Industriae Tuae*“, nazývanou též „*Privilegium papeže Jana VIII. Svatoplukovi*“. Touto bulou papež Jan VIII. písemně potvrdil, že Svatopluk I. Veliký byl přijat s celou jeho zemí a s veškerým jeho lidem pod patronaci Říma a papežů. Papežství bylo tehdy nejvyšší instancí, nadřazenou oběma císařstvím, totiž císařství římskému i konstantinopolskému. Pasáž této papežské buly hovořící o „pomnutí jiných světských vládců“ zamítá veškeré mocenské nároky Franků a jiných státních útvarů vůči Velké Moravě.

Velká Morava byla tímto dokumentem prohlášena za „léno Svatého stolce“. Tím se jí dostalo rovnoprávného posta-

vení s východofranskou říší. Za tehdy trvajících rozporů ve Franské říši, která v těch časech neměla císaře, bylo Svatoplukovo království nejsilnějším státním útvarem západního římského universa. Pro papeže byla Velká Morava protiváhou v jeho politických záměrech vůči franskému panství v Evropě. Svatopluk byl v této papežské bule označen titulem „*unicus filius*“ (jediný syn). Tedy titulem, který byl vyhrazen císařům nebo používán pro označení kandidátů na císaře. Možná právě proto perská kronika, nazvaná „*Země světa*“, označila Svatopluka titulem císaře celkem čtyřikrát.

Bulou „*Industriae Tuae*“ z roku 880 byl sv. Metoděj potvrzen ve funkci arcibiskupa. Touto bulou bylo potvrzena existence jeho arcibiskupství se sídlem na Moravě ve městě zvaném Morava. Velkomoravskému arcibiskupství byla zřejmě v krátké době podřízena 3 další nově zřízená biskupství, včetně nitranského. Vyplyvá to z dokumentů, které se týkají obnovy velkomoravského arcibiskupství roku 900. Pozdější prameny hovoří dokonce o sedmi biskupstvích, včetně Panonie a Moesie.

Platnost „*Privilegia papeže Jana VIII. Svatoplukovi*“ potvrdil také pozdější papež Štěpán V. listem, který začíná slovy: „*Svatoplukovi, králi Slovanů*“. List byl sepsán v měsíci září roku 885. Zdůrazňuje se v něm božský původ veškeré vládní moci. Významným bodem tohoto listu je též oslovení Svatopluka jako krále v římském hierarchickém pojetí. Velkomoravským králem je v něm Svatopluk I. Veliký označován současně se zdůvodněním, že „všechna práva království jsou v rukou Božích“.

Tehdy na podzim roku 885, tj. po smrti arcibiskupa sv. Metoděje, který zemřel na jaře téhož roku 885, vymohl nitranský sídelní biskup na papeži Štěpánu V. zákaz konání bohoslužeb ve slovanském (staroslověnském) jazyku. Území Velké Moravy se po tomto zákazu vrátilo k výhradnímu používání latinského bohoslužebného jazyka, které na tomto území zavedli už iro-skotští, franští a římsští misionáři. Nitranský biskup Wiching se tehdy, se souhlasem papeže Štěpána V., stal na několik dal-

ších let hlavou velkomoravské křesťanské církve latinského obřadu.

Teprve 2. vatikánský ekumenický koncil, oznámený papežem Janem XXIII. začátkem roku 1959, dal za pravdu sv. Konstantinu-Cyrilově a arcibiskupu sv. Metodějovi. Druhý vatikánský ekumenický koncil, který se konal v letech 1962–1965, potvrdil platnost dávného rozhodnutí papeže Hadriána II. kterým bylo dovoleno sloužit mši svatou ve slovanském (staroslověnském) jazyku. Druhý vatikánský ekumenický koncil dal svolení k tomu, aby byly křesťanské bohoslužby, včetně mší svatých, slouženy ve všech na tomto světě existujících jazycích.

A jak se my dnes vyrovnáme s vyhnáním spolupracovníků sv. Konstantina-Cyryla a Metoděje a jejich žáků z Velké Moravy? Dnes je už téměř jisté, že jakkoliv byl Svatopluk I. Veliký talentovaným a zkušeným válečníkem, prozíravým politikem a obratným diplomatem, v církevních záležitostech nevynikal. Ani jako řadový křesťan, ani jako předpokládaný vzor křesťanských ctností v očích svých poddaných. Traduje se, že jeho lehkomyšlnost a časté neplnění základních povinností křesťana byly příčinou nesouladu a vážných rozepří mezi arcibiskupem sv. Metodějem a Svatoplukem I. Velikým.

Hlavním viníkem vyhnání nositelů křesťanské slovanské liturgie z Velké Moravy byl švábský kněz latinského obřadu Wiching. Ten byl v letech 880–881 a v letech 885–891/892/893 sídelním biskupem nitranským. Při prosazování svých cílů postupoval stejně bezohledně a bez zábran jako Svatopluk I. Veliký. Neváhal předkládat falešné papežské listy, nebylo mu proti mysli lhát, neštil se žádného úskoku ani podvodu. Zatčení, uvěznění a vyhnání výše zmíněných osob duchovního stavu z Velké Moravy prosadil na základě nepravdivých, vylhaných obvinění. Soud nad ním a nad jeho nepoctivými spolupracovníky ponechejme našemu Pánu Bohu!

Stejnojmennou literární práci Jana Hrdiny doplnil a do tisku připravil Jiří Kachlík. Brno, Česká republika

Pán Ježíš

v českých pohádkách

Pán Ježíš kovářem

V jedné dědině žil mladý mistr kovářský, který pro svoji dovednost byl znám daleko široko v celé krajině.

Jak to obyčejně bývá, chvála mnohých popletla mu tak rozum, že se stal velice domýšlivým. A proto také mnohdy se pouštěl do díla, které nemohl ukončit, poněvadž nevěděl jak.

I umínil si Pán Ježíš, že toho člověka, jinak velice dobrého, vyléčí z jeho chyby. Vzal na sebe podobu kovářského chasníka a zašel se svatým Petrem právě k večeru ke kováři, aby ho poprosil o nocleh.

Kovář je přijal vlídně a poskytl jim nejen nocleh, nýbrž i oba poutníky dobře pohostil. Po celý večer jim vyprávěl, co všechno dovede, jaký je umělec, kdo všechno k němu chodí, zkrátka chlubil se, až se hory zelenaly.

Když nastalo ráno, dal jim i snídani a čekal, že Pán Ježíš, jehož považoval s určitostí za kováře, se mu nějak odslouží a dle starého kovářského zvyku pomůže mu při práci.

Právě přivedli z panského dvora ke kovárně krásného, ale velice bujného a nepokojného koně, aby jej kovář okoval.

Pán Ježíš se hned nabídl, že tu práci provede. Kovář mu však domlouval:

„Milý příteli, to by sis vzal na starost těžkou věc, neboť kůň vyhazuje, jak se ho jen někdo dotkne. Sám si s ním mnohdy nevím rady a musím být velice opatrný, aby mne nezabil. Ale chceš-li, zkus to.“

Pán Ježíš vyšel ven, a sotva vzal koně za nohu, zůstala mu v ruce, jako by ji někdo od kolena uřízl. Potom vešel do kovárně, ukoval podkovu, přibil ji na kopyto, a když nohu dal ke koňovu kolenu, ihned přirostla. Vraník vesele zařehotal, jako by děkoval. Pán Ježíš učinil totéž i s jeho druhou a třetí nohou.

Všichni přítomní, zvláště kovář, nevycházeli z udivení. Když Pán Ježíš chtěl okovat čtvrtou nohu bujného koně, kovář se už nemohl ovládnout a zvolal:

„Počkej, tu okovám sám! Co ty dovedeš, proč bych také nedovedl já? To by bylo, abych se nechal zahanbit od tovaryše.“

Po těchto slovech vzal vraníka za nohu, ale ta se od hořejší části nechtěla oddělit, a proto kovář, jenž byl silák, kroutil ji tak dlouho, až ji ukroutil. Poté zašel do kovárně, ukoval podkovu, přibil na kopyto a vyšel s koňskou nohou ven, aby

ji přiložil na její místo. Ale noha nepřirostla, ať se dobrý muž namáhal, jak chtěl.

Protože Pán Ježíš zůstal ve světnici a díval se na kovářovo počínání oknem, přiběhl k němu tento celý zoufalý a volal už ve dveřích:

„Příteli, pro Boha tě prosím, pomoz mi, neboť noha nechce přirůst koni ke kolenu. Nepomůžeš-li, je se mnou zle. Majitel statku dal za to zvíře ohromné peníze a já bych musil škodu nahradit. Ale kdybych i kovářnu prodal, nestačilo by to. Byl bych úplným žebrákem.“

Spasitel se ustrnul nad zoufalým mužem a vyšel s ním ven. Vzal koňovu nohu, přiložil ji ke kolenu, a hle, noha přirostla beze všeho namáhání.

Kovář radostí zavýskl, a když také kůň začal vesele skákat, řekl rozradostněný muž k Pánu:

„Tys mistr nade všechny mistry. A proto, viš co? Zůstaň u mne. Kovárna a celý dům bude tvůj, a já budu dělat tovaryše, abych se naučil všemu, co ty dovedeš.“

Ale Pán Ježíš mu s úsměvem pravil:

„Můj milý, to by dlouho trvalo, než by ses přiučil všemu tomu, co já umím, neboť co já mohu učinit, nemůže učinit nikdo ze smrtelných lidí. Z jiného světa jsem přišel a opět do něho se vrátím. Ze jsi však hodný a uznal jsi svou chybu, dám ti dobrou radu, té-li poslechněš, dobře se ti povede a budeš ještě lepším kovářem, než jsi byl až dosud. Poslyš, co ti radím: Nepouštěj-se nikdy do ničeho, co je nad tvé síly a schopnosti. Zdokonaluj se ve svém řemesle, ale nikdy si nemysli, že jsi dostal všechnu moudrost světa, že jsi mistr nad mistry. Pokorný člověk si zjednává úctu u lidí a zalíbení u samého Pána Boha.“

Nepoctivý pekař

V jednom městě žil bohatý pekař, šibal nad šibaly. Věděl, jak si dopomoci lacino a rychle k penězům. Měl falešnou váhu. Pod miskou, na kterou kladl zboží, vždy podstrkoval kousek olova. Lidé zaplatili za kilogram chleba, ale odnášeli si domů jen tři čtvrtě. Tím ovšem byla nejvíce poškozována chudina, protože bohatí lidé méně kupovali chléb.

Kolem toho pekaře šel i Pán Ježíš se svatým Petrem, jemuž Mistr řekl:

„Jdi do krámu a kup tam dva krajíčky chleba za dva grošíky. Ale řekni pekaři, aby dobře vážil.“

Svatý Petr poslechl. Položil peníze na stůl a pravil pekaři:

„Navaž mi za ty dva groše chleba, ale poctivě.“

Šibal pekař se však stavěl uraženým a řekl apoštolu:

„Vždycky vážím poctivě, buď bez starostí.“

Ukrojil maličký krajíček, ukrojil druhý, dal na misku - ale co to? Miska se závažím byla stále dole a nechtěla se zvednout vzhůru. Chtě nechtě musil pekař ukrojit třetí krajíček, avšak miska se nepohnula ani tehdy, když ukrojil čtvrtou, ba i pátou skývu Božího daru.

„Ženo!“ zavolal do kuchyně za krámem, „cos dělala s tou váhou?“

„Ani jsem se jí dnes nedotkla,“ odpověděla pekařka. Přišla a jala se vážit sama. Napřed však vytáhla kus olova ze spodu misky - a hle, váha vážila správně - stačily tři krajíčky, aby byla rovnováha.

„To není možné, to bychom přišli na mizinu, kdybychom měli takhle vážit!“ začal se zlobit pekař. Sundal zlostně tři krajíčky chleba, nepozorovaně zatížil misku olovem a jal se vážit znova. Váha zůstala nepohnuta. Miska se závažím se nechtěla zvednout do výše za žádnou cenu.

Rozmrzený pekař musel přidávat krajíčky, až jich byla na sobě vysoká vrstva. To už se mu zdálo být příliš nesnesitelným. Hněvivě smetl krajíčky na stůl a poručil ženě: »Važ ty ještě jednou. Uvidíme, jak to dopadne.«

Pekařka odstranila kousek olova - a stačily jen tři krajíčky, aby miska se závažím se vyrovnala s druhou. Poctivá žena dala svatému Petrovi ony chlebičky, se kterými apoštol pospíšil za Pánem, který kráčel pomalu dále.

Mezitím co apoštol vypravoval Pánu Ježíši příhodu, kterou měl v krámě s vážením chleba, vadil se pekař s pekařkou, která se štilila lidi podvádět, a proto znovu domlouvala muži, aby zanechal šizení a vážil poctivě. Ale pekař nechtěl o polepšení ani slyšet a ve svém rozčilení zvolal:

„Jinak vážit nebudu, i kdyby se třeba ze mě měl stát osel!“

Pekařce zrovna v kuchyni utíkalo mléko. Vběhla tam, a proto neviděla, jak její muž, sotva ta slova vypustil z úst, hned se proměnil v osla - a že vyběhl ven, kde začal skákat a pobíhat.

„Osel! Osel!“ křičeli lidé. „Někomu utekl osel!“ volali jini a linali se za zvířetem, aby je chytili. Osel tryskem dostihl Pána Ježíše a svatého Petra. Někteří lidé pokoušeli se osla chytit, a když se jim nedal, bili jej, ale Pán Ježíš na ně zavolal:

„Nechte ho na pokoji, vždyť to není osel, ale pekař z této ulice!“

„Ano, já jsem pekař!“ jal se křičet osel, „ale co se to se mnou stalo? Kde jsou mé ruce, kde dlaně a prsty? Vždyť nebudu moci provozovat řemeslo! Ach, já ubohý - mám nohy, ale jsou na nich oslí kopyta! Ano, jsem osel, ale jak se to jenom se mnou přihodilo? Kdy se ta změna stala? Vždyť ještě před chvílí jsem byl pekařem!“ nařikal potrestaný šibal.

Někteří lidé, slyšíce ten nárek, smáli se, jiní zase se divili,

neboť ještě nikdy neslyšeli zvíře mluvit. Také svatý Petr byl jako v údivu a s úžasem se díval na Pána Ježíše. Ten se obrátil a řekl k proměněnému pekaři: „Viš, proč jsi tak potrestán?“

„Vím,“ odpověděl domnělý osel, „protože jsem šidil lidi na váze.“

„A chceš se polepšit?“ znovu se ho otázal Pán. „Chci. Slibuji to, a o co jsem lidi ošidil, všechno jim navrátím!“ zaručoval se kajník.

„Nuže, když se chceš polepšit, staň se opět člověkem!“ pravil Pán Ježíš a vrátil pekařovi jeho lidskou podobu.

Pekař se opravdu polepšil a zanechal šizení chudých lidí k radosti své dobré ženy, se kterou ve spokojenosti žil až do své smrti.

Jak je tomu dávno, co ten člověk umřel, kdož to ví. Ale nad jeho krámem ještě po celé dlouhé věky byl upevněn obraz, představující pekaře a vedle něho stojícího osla. Nikdo z lidí neřikal tomu domu U pekaře, ale všeobecně se říkalo U osla, což jest ovšem méně hezký název. Lidé si snáze zapamatují právě to špatné než dobré. Však nepoctivi lidé zřídka kdy zanechají po sobě pěkné jméno a pověst.

Pokračování příště.

Podle knížky Julia Košnáře

Pán Ježíš v českých pohádkách - z roku 1945

Stála jsem u brány nebe a pekla (4)

Osobní svědectví paní dr. Glorie Polo

Nepromluvíš křivého svědectví

No dobře, teď Vám chci ještě krátce něco vyprávět na téma: *Nevydávat křivé svědectví proti bližnímu a nelhat*. A přitom jsem to skutečně dotáhla na přebornici. Slyšeli to také všichni!?! Neboť mým otcem se učinil ďábel. Neboť každý z nás má svého otce, buď Boha Otce, nebo je to právě satan, který Mu upírá otcovství.

Jestliže Bůh je Láska, a já jsem ale plná hněvu, kdo je pak můj otcem? To přece není těžko zodpovědět a je snadné to pochopit. Jestliže mi Bůh stále znovu káže smíření a odpuštění, jestliže mě On vyzývá k tomu, abych milovala své nepřátele a ty, kteří mi škodí - já ale mám v hlavě jen pomstu a myslím na heslo: „zub za zub“. A to byl skutečně tehdy můj svět a mé představy. Dobře, kdo pak tedy byl mým otcem? A k tomu ještě: *On, náš Pán Bůh, je Pravda samu a satan je kníže lži*. Kdo byl tedy potom mým otcem? Už vidíte. Mohu to otáčet a převracet, jak chci. Výsledek je stále: *To já sama jsem si ve svém životě zvolila ďábla za otce*.

A říkám Vám. Neexistuje *žádné rozdělování lží do kategorií*. Neexistují lži ani růžové ani tmavě žluté nebo brádlavě zelené. *Každá lež je zrovna lží*. A přesně tak, jako neexistují tyto zmíněné zabarvené lži, neexistuje ani „lež z nouze“ nebo „laskavá lež“ nebo „milosrdná nebo soucinná lež“ a ještě tak mnoho jiných druhů, které vynalezli lstiví lidé podle démonického návodu, aby měli výmluvu.

Každá lež je lží. *A ďábel je otec veškeré lži, lhář od počátku*.

Lži, kterých jsem se svým jazykem dopustila, byly tak, tak přísemé, prostě strašné. Mohla jsem vidět, že jsem tím házela samé šestky. Při každé příležitosti jako například *při pomluvách*, které jsem pouštěla do světa, když jsem si z druhých dělala *legraci*, nebo když jsem lehkomyšlně vymýšlela pro druhé lidi *zlé přezdívky* a pak je vyprávěla celému světu a pokaždé jsem se ještě při tom *škodolibě bavila*. Jak velice a jak mnoho lidí jsem tím zranila. urazila, vydala na posměch a pomluvila. A to všechno jsem činila svým bližním.

Nedovedete si vůbec představit, jak taková přezdívka dokáže člověka zranit. Může tím získat *komplexy méněcennosti, které ho provázejí celý život* a vždy znovu připravují bolesti.

Například jednu kamarádku, která byla trochu baculatější, jsem postě nazývala jen tou „tlustou“ nebo „sádelnatou koulí“. Už nikdy se tohoto označení nezbavila a zůstala vždy jen „sádelnatou koulí“. Velmi ji to přisadilo. Tato frustrace z ní učinila frustrovaného jedlíka, což zase mělo přirozeně dopad na obvod jejího těla. Často ji proto s sebou nebrali nebo nezvali.

A tak vidíte, jak slova mohou mít za následek i odpovídající skutky - a nakonec z toho vznikne celá spousta zla. Všechno jsou jen jedovaté plody jednoho lehkomyšlně vypuštěného slova.

... aniž požádáš statku jeho!

Když přezkoušeli můj život na základě Desatera Božích přikázání, vyšlo jasně najevo, že všechno mé zlo, hříchy a zloba měly svůj původ v chamtivosti.

Toto pošetilé přání, tato dychtivost prostě všechno vlastnit a o všem rozhodovat. *Musím mít místo musím být*. Vždycky jsem si myslela, že budu šťastná, když budu vlastnit všechny peníze světa a budu velmi bohatá a toto přání, abych měla peníze, se u mě brzy zvrhlo v posedlost. Byla to velká škoda a pro mě velká tragédie. Když jsem totiž vlastnila skutečně hodně, hodně peněz a mohla jsem si téměř všechno dovolit, prožívala jsem nejhorší a nejnešťastnější období svého života.

Moje duše se dostala na dno, že jsem si dokonce chtěla vzít život. S tolika penězi a bohatstvím, a přesto sama a vnitřně prázdná, osamělá a opuštěná.

Sama jsem prožila, co znamená: *Láska, přátelství, náklonnost se nedá penězi koupit*.

I při pokusu koupit za všechny peníze světa lásku se dostane většinou jen *licoměrnost, faleš, lichotky a předstíraná poníženost*. Byla jsem tedy hluboce zklamaná, zahořklá ve slepé uličce svého života, kterou jsem si sama zvolila. Dosáhla jsem *vrcholu frustrace* a tam vál mrazivý vítr, který mi jen vnášel do mysli otázku, proč jsi sem vůbec vystoupila? Hrabivost, jakož i každá jiná žádostivost, tedy tato dychtivost po penězích a bohatství; tato závist toho, co už má jiný; toto „to musím mít také“; - se do mě zakleslo, vzalo mě za ruku a přivedlo mě na scestí. Tato chamtivost mě vedla přímým směrem do pekla, pryč od mého Stvořitele BOHA, z jehož ruky jsem se tímto „chtít mít“ vytrhla.

* * *

„KNIHA ŽIVOTA“

A po tomto rozboru mého života na základě Desatera Božích přikázání mi byl poskytnut pohled do mé „knihy života“. Byl to nádherný okamžik. Prostě se mi nedostává slov, abych mohla přiměřeně popsat tuto „KNIHU ŽIVOTA“.

Začala mým počtem. *Jakmile se spojily buňky mých rodičů, probleskla jiskra*. Malá, překrásná světelná exploze a z ní se vytvořila duše, moje vlastní duše, zcela chráněna v rukou Boha Otce - a v Bohu Otci jsem viděla tak láskyplného a něžného Tatínka.

Byl se mnou 24 hodin denně, vedl mě za ruku, chránil mě, stále měl o mě starost a stále za mnou. *Nikdy mě nespustil z očí* a nenechal mě samotnou. A všechno, co mi v prvním okamžiku připadalo jako trest nebo velké neštěstí, nebylo ničím jiným než výrazem Jeho lásky a Jeho starostlivosti o mě. Protože On se na mě nedíval zvenku a nehleděl na mé dobře formované tělo. Ne, On se díval do mého nitra, On zkoumal moji duši a přitom viděl, jak jsem pomalu ale jistě scházela z Jeho cesty a jak jsem odmítala Jeho záchranu a spásu.

A tak jsem mnoho situací svého uplynulého života při pohledu do své „knihy života“ zažila v jejich souvislostech a viděla jsem současné důsledky svého jednání a rozhodnutí své svobodné vůle. Pro lepší pochopení Vám chci proto vyprávět jeden příklad, který ukazuje, jak nádherná je taková „kniha života“.

Za svého života jsem byla velmi falešná a pokrytecká. Tak jsem často svým známým – nebo i přítelkyním – říkala lichotivým hlasem:

„Jé! Podívej, jak Ti to dnes sluší. Tyhle Tvé šaty jsou prostě skvělé a tak Ti padnou! Jak v nich vypadáš krásně!“

Ale v „knize života“ člověk dokonce vidí i to, co si přitom myslí a co se odehrává v jeho nitru. A tu jsem vnímala, že jsem si přitom v srdci říkala: „Fuj! Jakou má ránu! A vždyť si přitom ještě i myslí, že snad je královnou krásy!“

Vidíte, to byly přitom mé myšlenky v mém skrytém nitru. V této „knize života“ člověk vidí a slyší tyto události jako ve filmu a tak jsem také všechno viděla a slyšela přesně tak, jak jsem to tehdy za svého života také slyšitelně řekla s jediným rozdílem, že jsem také mohla vidět a vnímat své myšlenky.

Bylo to jako *dvoukanálové zvukové zfilmování* v různých jazycích nebo jako film s titulky. Jeden zvukový kanál přenášel přesně to, *co jsem ze sebe vydávala svým jazykem* a s líceměrností a druhý kanál mi dával *slyšet a číst myšlenky, které jsem přitom měla*, a mohla jsem přitom také vidět *stav své duše*, své nitro. Sami byste pomysleli na technický zázrak, kdybyste něco takového zažili o svých výročí nebo situacích svého vlastního života. Je to prostě velkolepé!

A tak jsem viděla vnitřní skutečnost svého života. Všechna má lhaní tu ležela zcela odhalena, vřela jako v hrnci bez poklice, byla nahá a bez příkras, každý je mohl vnímat. Celý svět je mohl vidět. Byla živoucí a odkrývala své vlastní ostudné činy. Svou matku, jak často jsem ji vodila za nos a zcela sprostě podváděla. Často mi totiž právem nedovolila, abych šla ven a stýkala se se svými „špatnými“ kamarády. Ale s poznámkou: „Mami, mám teď ještě skupinovou práci ve školní knihovně!“ jsem už byla v mžiku pryč. A moje matka to spolkla i s navijákem a uvěřila mé pohotovému lži.

Jak často jsem si takovými lžemi ukradla samotný čas, toulala jsem se okolo domů, prohlížela si pornografické filmy nebo šla do baru, abych se svými „kamarádkami“ popíjela pivo.

A nyní to všechno viděla také moje matka v mé „knize života“, která zde byla pro všechny otevřená. Nic ji neuniklo.

Ještě další příklad toho, co jsem viděla ve své „knize života“. Moji rodiče mi vždy s sebou do školy dávali na polední svačinu banány. V té době jsme žili opravdu ve velmi nuzných poměrech, takže moje svačina se většinou skládala právě jen z banánů, tu a tam z housky a mléka. Často jsem jedla banány už cestou do školy a slupky jsem odhazovala prostě všude, kudy jsem právě šla, bez dalšího přemýšlení. Nikdy mi nepřišlo na mysl, nikdy jsem si nelámala hlavu nad tím, co všechno se může přihodit kvůli takové kluzké, nepozorně odhozené banánové slupce, jaké škody může něco takového způsobit jinému člověku. A slupky od banánů, které jsem odhodila, se tedy tak prostě povalovaly.

Prekvapující a nejpůsobivější bylo, jak mi Pán Bůh ukázal, co některé – samozřejmě ne všechny – z těchto povalujících se slupek způsobily. Viděla jsem osoby, které kvůli těmto slupkám od banánů upadly a v některých případech by tyto pády byly mohly kvůli hustému provozu dokonce dopadnout smrtelně, a já bych tím byla bývala ještě vinna, kdyby byl zhasl nějaký lidský život. Všechno pouze z bezmyšlenkovitosti, z chybějícího pocitu zodpovědnosti a chybějícího milosrdenství vůči svým bližním.

Tak tomu bylo také v jiném případě, když mi jedna pokladní v supermarketu omylem sama od sebe vrátila o celých 4.500 peso navíc. A v této souvislosti jsem pak šla také v jednom z mála pří-

padů ke zpovědi, kde jsem skutečně pociťovala upřímnou, hlubokou lítost a velkou bolest nad svým hříšným počínáním.

Můj otec nás děti vždycky nabádal k tomu, abychom byly ve svém životě *čestné* a navzdory chudobě považovaly *čest osoby za velké dobro* – především i svou vlastní.

Neměli jsme nikdy sáhnout po penězích druhého, ani když se jednalo pouze o několik centů. Když se tedy stala tato událost s vrácením peněz, zpozorovala jsem omyl teprve v autě, když už jsem zase byla na zpáteční cestě do své ordinace. A řekla jsem si sama pro sebe: „Ach, tahle pitomá stará kráva, to hloupé hovado, copak mi nevrátila o 4.500 peso navíc a na mně teď zase je, abych k ní jela nazpátek a ty peníze ji vrátila!“

Byla jsem už zase na cestě k supermarketu, když jsem se dostala do obrovské dopravní zácpy. V autorádiu jsem slyšela, že kolem dokola je všechno uzavřené. A znovu jsem hlasitě přemýšlela a řekla jsem si:

„Ach! To je opravdu vrchol. Teď mám ještě i ztrácet hodiny svého drahocenného času jen proto, že ta hloupá kráva byla tak blbá, než aby správně počítala. Vždyť jí nikdo neporučil, aby byla hloupá jako husa a přepočítala se! Teď jedu prostě domů a za takových okolností jí ty peníze už vůbec nevrátím! Ne, v žádném případě, vždyť si to zavinila sama.“

Ale i přes mé výmluvy mi z této události s penězi zůstaly výčitky svědomí. A protože tatka tak často a tak zřetelně zdůrazňoval právě základ počestnosti a tím ho také upevnil v mém charakteru, šla jsem tedy následující neděli ke svaté zpovědi a řekla jsem knězi, který seděl ve zpovědnici: „*Důstojný Otče, zhřešila jsem*, protože jsem si přivlastnila 4.500 peso, když jsem už nevrátila tento obnos jedné paní, které ty peníze vlastně patřily.“ Potom jsem už vůbec nedávala pozor, co mi zpovědník k tomu říkal nebo jak mě o tom poučoval.

A když jsem pak viděla tuto scénu v „knize života“, je třeba abyste věděli, že ten Zlý, *d'ábel*, mi skutečně tento hřích už *nemohl připsávat* a označovat mě za zlodějku, *neboť jsem se z něho opravdu vyzpovídala*. Ale nyní Vám budu vyprávět, co mi o tom řekl Pán Bůh:

„Tato chybějící láska k bližnímu, kterou jsi zde dala najevo, když jsi nevykonala žádné zadostiučinění za svůj hřích, také není v pořádku. Těch 4.500 peso byly pro Tebe sice maličkostí – neboť jsi takové obnosy denně vyhazovala z okna za hlouposti, které jsi bezpodmínečně chtěla mít – ale pro tuto chudou ženu s minimální mzdou, která musela ještě půl dne pracovat a zanechat své děti samotné, aby vůbec nějak vyšli, – pro ni bylo těchto 4.500 peso živobytní na celé tři dny, její kapitál na jídlo a pití pro celou rodinu na tyto tři dny.“

A víte, co při tom bylo nejhorší a nejdojemnější, jak mě Pán nechal vidět tuto scénu: Mohla jsem totiž na vlastní oči vidět, jak tím tato žena se svými dětmi skutečně musela trpět a jak tato rodina několik dní musela snášet opravdový hlad. Všechno pouze mou vinou. Důsledky mého hříchu. Tato žena toto všechno snášela se svými malými dětmi a k tomu ještě musela mít strach, že ztratí své místo na pokladně supermarketu.

Neboť tak *poukazuje náš Pán Bůh* v „knize života“ na naše chování. Ukazuje nám, kdy jsme něco učinili, kdo pod tímto našim činem musel trpět, *kdo musel nést důsledky*, ke kterým špatným skutkům tím byl podnícen bližní, když byl jat soucitem, a jak se potom choval nebo co pak konal.

ZÁVĚREČNÁ OTÁZKA

Nakonec se mě Pán Bůh zeptal: „*Jaké mi přinášíš duchovní poklady?*“

Ještě si pomyslím: „*Co asi myslí těmi duchovními poklady?*“ Vždyť jsem před Ním stála s prázdnými rukama, vždyť moje ruce byly bez ničeho, jen tak mi visely z ramen, aniž by něco držely nebo konaly. A v tomto okamžiku slyším, jak ke mně mluví:

„*Co ti je nyní platné, že jsi vlastnila dva byty, že bylo tvým vlastnictvím několik domů, že jsi dokonce mohla nazývat svými více ordinací? Co ti je nyní platné, že ses považovala za vysoce vzdělanou odbornou zubní lékařku, která je velmi úspěšná? Mohla jsi sem s sebou přinést i jen jedno zrnko prachu z jedné cihly Tvých budov? Máš snad s sebou svoji naditou peněženku nebo tlustou šekovou knížku?*“

A když se mě pak ještě zeptal: „*Jak jsi naložila s talenty, které jsem Ti dal?*“, pomyslela jsem si: „*Co asi myslí za talenty? Co mi tím chce říci?*“ A najednou mi svítilo. Uvědomila jsem si to. Ano, dostala jsem příkaz, příkaz bránit a šířit „království Lásky“, „Království Boží“.

Prostě jsem úplně zapoměla, že mám také duši, a ještě mnohem méně jsem si pamatovala, že jsem také dostala talenty. A už vůbec jsem si nebyla vědoma, že jedním z těchto talentů byla schopnost, abych byla nástrojem Božského Milosrdenství, abych působila jako Jeho milosrdná ruka. A tak jsem si ani nedělala starosti se skládáním účtů, že všechno dobro, které jsem opomněla a rovněž nevykonala, připravilo Pánu Bohu velké bolesti a mnoho zármutku.

BOŽÍ LÁSKA

Neboť je třeba, abyste věděli, na co se mě Pán stále znovu a znovu ptal! *Stále znovu mě oslovoval kvůli Lásce, kvůli nezištné, bezpodmínečné Lásce.* A proto vždy znovu vycházel najevo nedostatek této Lásky, této „Caritas“, této dobročinnosti, tohoto širokého spektra křesťanské lásky k bližnímu.

Tato nepřítomnost Jeho Božské lásky, kterou nám všem On dal do vínku jako příkaz a talent, byla – krátce řečeno – výsledkem, shrnutím všech událostí mého dosavadního života.

A pak mi vysvětlil: „*Viš, Tvá duchovní smrt, odumírání Tvé duše začalo...*“ A nyní jsem viděla zcela zřetelně: *Byla jsem sice ještě naživu, ještě jsem dýchala, ale byla jsem vlastně už mrtvá; moje duše už zemřela; zadusila se.* Kdybyste jen sami viděli, co je ta „*duchovní smrt*“. Co znamená, že duše odumřela, zadusila se. Měli byste vidět, jak vypadá duše, která už jenom pociťuje Nenávist. Jaká hrůza a děs vychází z takové duše, která je už jen zahořklá, na obtíž a nesnesitelná.

Celou dobu myslí jen na to, jak by mohla celému světu způsobit další zlo. Tak právě pak vypadá duše, když je plně obtížena těžkými hříchy. Moje duše je toho příkladem.

Navenek jsem příjemně voněla a byla jsem ověšená drahými šaty, ale *moje duše zde uvnitř odporně zapáchala a potulovala se jen v propastech lidské a d'ábelské zloby.*

Je jen zcela pochopitelné a oprávněné, že jsem měla všechny ty deprese a zmocňovala se mě zahořklost. A On mi vysvětlil následující:

„*Tvá duchovní smrt začala totiž už tím, jak ti byli úplně lho-*

stejní tvoji bližní a jejich utrpení. Jak jsi už s nimi prostě necítila. Bylo to napomenutí od Mne a mělo ti být varovným signálem, když jsem ti stavěl před oči utrpení tvých bližních – při tolika příležitostech a ve všech částech světa. Nebo když jsi mohla vidět v televizi nebo v jiných sdělovacích prostředcích, jak byli lidé unášeni, zabijeni, roztrháni bombami a vyháněni, měla jsi na jazyku často jen povrchní komentář jako: 'Ó! Ti ubozí lidé! Jakého hříchu se na nich dopouštějí!' Ale utrpení tvých bližních se tě vůbec nedotýkalo, neproniklo do Tvého zkamenělého srdce, jejich osud se od Tebe odrážel. Ve svém srdci jsi tedy vůbec nic nepociťovala! Tvé srdce bylo tvrdé jako kámen, ledová skála. Tvoje hříchy proměnily tvé srdce v kámen, učinily je tvrdým a chladným!’“

A když se nyní moje „*knihy života*“ zavřela, dokážete si jistě představit, jaká hanba a smutek mě přepadl.

Ale k tomu ještě přistoupilo, - a tato bolest byla ještě větší, ještě nesnesitelnější, - že jsem pociťovala *největší lítost* nad tím, jak špatně a nevděčně jsem se ve svém životě chovala vůči svému *Svořiteli*, Bohu Otci.

Neboť přes všechny mé těžké hříchy, navzdory mému zcela nečistému duchu a mé velké lhovosti, navzdory mé vlažnosti a všem mým odporně strašným pocitům vůči mým bližním *mě Pán Bůh vždy a dokonce až do posledního okamžiku hledal*, šel za mnou a čekal na znamení mé vůle k obrácení a návratu.

Stále znovu mi posílal osoby, které křížovaly moji životní cestu a byly jeho nástroji, aby mnou pohnuly, abych přemýšlela a vrátila se k Němu. A tímto způsobem ke mně mluvil, upozorňoval na sebe, *tímto způsobem mě - často docela hlasitě - volal.*

Také mi vzal mnoho věcí, aby mě pohnul k přemýšlení. Poslal mi zkoušky a těžké časy. Jako klacky pod nohy mi posílal velká zklamání. To všechno průběžně činil, jen aby mě opět získal nazpět, aby mě přivedl na správnou cestu do Otcova domu. Až do posledního okamžiku zkoušel skutečně všechno a čekal na znamení ode mě. On ale *nikdy nelámal moji svobodnou vůli. Měla jsem poznat všechno Jeho volání a čekání a pak učinit správné rozhodnutí ze svobodné vůle.*

Víte, kdo a jaký je Bůh, Otec nás všech? Stojí jako žebrák na okraji naší životní cesty. A jako žebrák nás rovněž stále znovu snažně prosí, běží za námi, je často také na obtíž: On pláče a pokouší se obměkčit naše zkamenělé srdce a je smutný až do hloubi Svého Nejsvětějšího Srdce, když musí tak často prožívat, jak se k Němu jen chladně obrácíme zády a prostě ho nebereme na zřetel nebo také děláme jen tak, jako bychom si Ho nevšimli. On se tak často a tolikrát poníží - přesně tak, jak se ponížil na kříži - jenom aby dosáhl toho, že se obrátíme a změníme svůj život, že se vrátíme k Němu do Otcova domu.

A když jsem mu řekla: „*Poslyš, můj Pane, Ty jsi mě zatratil!*“ - jsem si už zase uvědomila, jaká to ode mě byla drzost. Samozřejmě to zase jednou nebyla pravda, *protože ne On mě zavrhl, nýbrž už já sama jsem si to všechno zapříčinila.* Bylo mi jasné, že rozhodnutí jsem činila já podle chuti a nálady - ve svobodě lidského stvoření, na kterou Bůh vždy dbá. Vybrala jsem si svého Otce a svůj klan.

A otec, kterého jsem pro sebe vyvolila, nebyl Bůh Otec, ale *za otce a vůdce svého života jsem si vzala satana, d'ávla.* Zařizovala jsem svůj život podle jeho vůle a jeho lži. On a jeho klam byl smyslem mého ubohého života. A jak se nyní moje „*knihy života*“ zavřela, v duchu zjišťuji, že stále ještě visím hlavou dolů na okraji hrozivého, temného chřtánu. A stává se mi jistotou myšlenka, že

aniž bych se mohla bránit, budu neodvolatelně padat do této tmavé díry, kde si na konci představuji bránu, kterou pak už vstoupím do „věčné temnoty“ na nikdy neshledanou.

A tak jsem začala zoufale vši silou křičet a volat. Utíkala jsem se ke všem svatým, aby mě ráčili zachránit. A nedokázete si vůbec představit, kolik svatých mě najednou napadlo. Vůbec jsem nevěděla, že znám tolik svatých a jejich jména. *Vždyť jsem byla tak vlažnou, ba ještě více skutečně špatnou katoličkou.*

Ale v tomto okamžiku mi jen projelo hlavou, abych byla zachráněna. A bylo mi úplně jedno, jestli mě zachráni svatý Josef Dělník nebo svatý František z Assisi nebo jiný vzývaný světec. *Hlavně abych byla zachráněna.* Nakonec mi jako naschvál došla jména světců, které jsem vzývala. Už mě totiž žádný nenapadl a najednou zase bylo hrobové ticho.

A toto ticho mě nechalo, abych opět pocítila své nepopsatelné bolesti. Vnímala jsem prázdnotu, která byla bezútěšná. Cítila jsem se osamělá a úplně opuštěná. A mohla jsem myslet jen na to, že na zemi na mě jistě všichni lidé myslí a přitom mají v hlavě jen „moji pověst té dobré, krásné a svaté“. Vždyť jsem si tuto pověst záměrně vybuodovala svým zdánlivým světem, který jsem si sama vytvořila.

Všichni pro mě truchlili, hovořili o mé „svatosti“, čekali na mou smrt, aby svoji „svatou“, kterou přece osobně znali ve skutečném životě, pak vzývali a prosili o ten nebo onen „zážrak“.

A jen se podívejte, v jaké nepříjemné situaci jsem byla. Nikdo z těchto truchlících lidí na zemi, kteří čekali na mou smrt - ani moji nejhorší nepřátelé - by si nedokázali představit, v jaké beznadějně situaci jsem se nacházela - totiž zcela krátce před věčným zavržením. Před odpočinkem do pekla, v jehož existenci většina těchto truchlících lidí popravdě už vůbec nevěřila.

A jak mi tak tyto myšlenky procházely hlavou a k tomu jsem stále jen nesouhlasně potřásala hlavou - na znamení nepochopení tohoto nesouladu mezi mou situací a smutečnými myšlenkami pozůstalých, tu zdvím své oči vzhůru, vidím oči své matky a naše pohledy se setkávají. Diváme se na sebe, hledíme si přímo do očí. A za velkých bolestí volám ke své matce:

„Mami! Jaká hanba. Oni mě zavrhnou. Tam, kam teď musím jít, odtud se už nikdy nevrátím a už se nikdy neuvidíme.“

A v tomto okamžiku je mé matce dopřána velká, podivuhodná milost. Vždyť byla celou dobu zcela nehybná a strnulá. A najednou je jí dovoleno zvednout vzhůru dva prsty a dává mi jimi jednoznačné znamení, abych se také podívala nahoru. A ve stejném okamžiku mi padají z očí dvě velké šupiny, které mi připravily nepředstavitelné bolesti a které byly důvodem mé duchovní slepoty. Padají mi tedy z očí a náhle vidím něco nepopsatelně krásného, našeho Pána Ježíše Krista uprostřed.

Současně mi přichází na mysl, jak mi jednou řekla jedna z mých pacientek:

„Podívejte se, paní doktorko, a запиšte si to za uši. Jste zaměřena velmi materialisticky, ale jednoho dne si vzpomenete a budete myslet na to, co Vám teď řeknu. Ano, bude Vám toho dokonce hořce zapotřebí. Až budete v největším nebezpečí, kterému nebudete moci uniknout. Vůbec při tom není důležité, jakého druhu to nebezpečí bude. Až tedy budete v této situaci, pak prostě vzývejte našeho Pána Ježíše Krista a prostě Ho, aby Vás ráčil přikrýt a chránit Svou Drahocennou Svatou Krví. Takto Vás nikdy neopustí nebo nezanechá samotnou. Neboť On Svou Drahocennou Svatou Krví zaplatil výkupné i za Vás a za spásu Vaší duše!“

A v největší lítosti a zahanbení, s velkými bolestmi v srdci jsem začala křičet z plných plic:

„Pane Ježíši Kriste, měj se mnou soucit! Odpusť mi! Pane, dej mi přece nějakou druhou příležitost!“

A nato zažívám nejkrásnější okamžik celé této události. Prostě se mi nedostává slov, abych správně popsala tento okamžik. On, náš Pán Ježíš Kristus, sestupuje a vyvádí mě z toho čemého, hrozivého chřtánu, z této díry nahánějící strach.

A když mě odváděl a vzal za ruku, odpadla z mého těla všechna ta havěť, ta slizká hnusná hovada a tyto hořící skvrny, které jsem předtím cítila, a celá zem pode mnou byla plná tohoto neřádku.

Zdvihá mě tedy vzhůru a přivádí mě k tomu rovnému místu, které jsem už předtím popsala. A s nezměrnou, prostě lidskými slovy nevyjádřitelnou láskou mi říká:

„Vrátíš se na zemi, dostaneš svou druhou šanci...“ - ale přitom také velmi vážně říká:

„Ale tuto milost návratu dostáváš nikoliv pro množství modliteb tvých přátel a rodinných příslušníků. Neboť přece se dá očekávat a je zcela normální, že tvoje vlastní rodina a lidé, kteří si tě váží, se za tebe modlí a úpěnlivě tě kvůli tobě prosí. Nýbrž se můžeš vrátit díky modlitbám tak mnoha lidí, kteří nejsou tvé krve a kteří se nepočítají k tvé rodině. Tolik úplně cizích lidí hořce plakalo, modlilo se ke Mně se zlomeným srdcem a z hloubi duše a pozvedali ke Mně své srdce s citem největší lásky a náklonnosti vůči tobě.“

A v tomto okamžiku vidím, jak začíná svítit bezpočet světél, malých bílých plamének, které jsou plny nezištné, čisté lásky. A náhle vidím všechny osoby, které se za mě modlily.

Ale jeden z těchto plamenů byl obzvlášť velký, vynikal a svítil mezi všemi ostatními, vyzařoval více světla než všichni ostatní. Byl to plamen osoby, která do své modlitby vložila nejvíce nezištné, pravé lásky k bližnímu.

Zajímala jsem se tedy, abych viděla, kdo byl tento člověk, který, přestože mě vůbec neznal, pro mě vynaložil tolik lásky. A tu mi Pán řekl:

„Tento člověk, kterého vidíš tamhle, je osoba, která, ačkoliv jste si navzájem úplně neznámí a cizí, k tobě pocítovala tak vroucí a velkou náklonnost a něžnou lásku, jakou si člověk sotva dovede představit.“

A Pán mi ukázal, jak se to všechno stalo. Tento chudý muž indiánského původu žil na venkově na úpatí „Sierra Nevada de Santa Marta“. Byl to chudý a velmi prostý rolník. Chodil dolů do vesnice na mši svatou a byl přítomen na mši svaté s takovou vroucností, jaká se vidí docela vzácně. Měl u sebe dvě bankovky - jednu s 10 a druhou s 5 tehdejšími měnovými jednotkami. Dovedete si představit, že při obětování nedal při sbírce kostelníkovi pětibankovku, nýbrž navzdory své chudobě desetibankovku.

A po mši svaté si za zbylé peníze ještě koupil trochu chleba a sýra. Tyto potraviny mu zabalili - jak je na venkově běžné - do starého novinového papíru z předešlého dne (bylo to vydání kolumbijského deníku „El Espectador“).

Když teď cestou domů chtěl z toho něco pojíst a rozbalil si chleba, uviděl na titulní straně tohoto vydání „Espectadora“ z předešlého dne fotografii mého zuhelnatělého těla, jak tak leželo na ulici.

Když ten prostý muž uviděl tuto fotografii, jejíž popis a příslušný článek si ani nemohl přečíst a ve spěchu na to ani neměl čas, padl na kolena a začal hořce a srdceryvně plakat. Učinil to s tak velkou, vroucí, nezištnou a dětinou láskou a náklonností a přitom plačtivým hlasem pronášel následující modlitbu:

„Otče na nebesích, můj Pane a Bože, měj přece slitování s mou sestřičkou. Pane, zachraň ji, Pane, pomoz jí, Pane, nenech ji zahynout, Pane, milostivě shlédni a ujmí se jí. Jestli moji sestřičku zachráníš, slibuji Ti, že budu putovat pěšky do svatyně Buga (Mariánské poutní místo na jihozápadě Kolumbie) a docela jistě tento slib splním, ale Ty přijď na pomoc mé sestřičce a zachraň ji!“

Představte si! Jeden zcela prostý a chudý rolník, který Bohu nelál a neklel, protože musel snášet hlad a žízeň. A který prostě měl nepředstavitelnou vnímavost pro opravdovou, nezištnou, ryzí lásku, nabízí Pánu, že procestuje naši velkou zemi, aby vykonal slíbenou pouť za někoho, koho vůbec nezná a navíc nikdy v životě nepotkal.

A Pán mi vysvětluje: *„Teď vidíš! Tomu říkám láska k bližnímu!“* (...) a hned nato mi říká následující:

„Půjdeš zpátky na zemi. Ale nebudeš tento prožitek vyprávět pouze tisíckrát, ale tisíc tisíckrát. A přitom budou existovat lidé, kteří se nezmění, ačkoliv uslyší Tvůj příběh. A takové osoby budou pak ale souzeny podle ještě přísnějších měřítek. Tak jako i u Tebe, až přijdeš příště, budou pro Tvůj soud platit přísnější měřítka.“

A také pomazání, to jsou Bohu zasvěcení kněží PÁNĚ, budou posuzováni podle přísnějších soudních směrnic. A každý z těch, kdo obdrží zprávu o zázracích, které Pán působí tomuto světu, a proto o tom věděl, zakusí přísnější měřítka.

Neboť neexistuje horší hluchoněmý než ten, který prostě nechce slyšet. A neexistuje horší slepota než té osoby, která prostě nechce vidět.

A všechno, co jsem Vám teď dnes tady vyprávěla, moje milé sestry a bratři v Pánu, není žádnou hrozbou nebo pohrůzkou ani vydíráním, neboť náš Pán Bůh nemá zapotřebí, aby nám vyhrožoval nebo nás vydíral.

To, co se dnes zde dostalo k Vašemu sluchu nebo co jste právě četli, je Vaší druhou šancí, Vaší příležitostí, za kterou my všichni, Vy i já, musíme děkovat pouze nezměnné dobrotě našeho Boha.

Využijte této nabídky. Vždyť je to navíc možná i Vaše poslední příležitost. A díky tomuto našemu dobrotitivému Bohu jsem přežila to, co jsem zažila. A tak Vám milostí Boží mohu o tom podat zprávu.

Neboť až se Vám otevře „kniha života“, každému z Vás jednotlivě, totiž až každý z Vás přejde na věčnost, až umře, otehdy my všichni prožijeme tenhle úplně stejný proces a všichni se budeme vidět tak, jak skutečně jsme, bez příkras, s jediným rozdílem, že v Boží přítomnosti budeme vzájemně vidět a poznávat své nejhlubší myšlenky a nejtajnější pocity.

Všechno bude zřejmé a nic nezůstane utajené nebo zametené pod koberec. A nejkrásnější přitom bude, že každý z nás bude stát přímo před Pánem a budeme - a to každý jednotlivě z nás všech zde - budeme před Ním stát tváří v tvář.

A On nás bude stále znovu a znovu „prosít jako žebrák“, abychom se obrátili, abychom se vrátili do Otcova domu, abychom přišli k Němu domů, abychom začali znovu a abychom se s Ním a skrze Něho stávali novým stvořením, neboť bez Jeho pomoci to pro nás prostě vůbec není možné.

MOJE FYZICKÉ UZDRAVENÍ

Vrátila jsem se tedy zpět. Ležela jsem na smrtelné posteli, moje ledviny ani plíce nefungovaly. A když mi *Pán v jediném okamžiku uzdravil ledviny i plíce*, byli lékaři úžasem bez sebe. Neudělali mi ani dialýzu, protože to všechno už bylo zbytečné. Nyní začalo moje srdce prudce bít a já už jsem nepotřebovala žádné přístroje.

Začalo moje opětovné uzdravování. Od pasu dolů jsem nic necítila. Po měsíci mi lékaři řekli: *Glorie, Pán na vás způsobil zázrak, protože na všech vašich spáleninách se vytvořila nová kůže. Ale s vašimi nohama nemůžeme nic dělat. Budeme je muset amputovat.* Opravdu jsem se na nohy nemohla postavit, prostě jsem ihned padala. Jako všestranná sportovkyně jsem mnoho cvičila, denně jsem dělala aerobik, a k čemu mi to nyní všechno bylo? Kvůli další operaci jsem byla přeložena ze 4. na 7. poschodí. Tam jsem poznala jednu ženu, které amputovali obě nohy, ale museli ji znovu operovat a odejmout jí další kus končetin. Když mi to vyprávěla, byla jsem z toho velice smutná, že všechny peníze světa nestačí na to, aby si mohla koupit nové nohy. Nikdy předtím jsem Bohu neděkovala za své nohy, naopak! A nyní vidím tyto nohy spálené na uhel, bez masa, bez krevního oběhu, ale poprvé jsem Bohu děkovala, že je vůbec ještě mám. *Pane, děkuji ti za mé nohy a prosím tě, abys mi dovolil ještě chodit. Pane, nechej mi moje nohy!* A v tom okamžiku jsem je opět začala cítit. Když pak lékaři přišli připravovat operaci, byli udiveni, protože moje nohy nabyly opět normální barvy, znovu začal krevní oběh. Lékaři ohmatávali mé nohy a nechtěli věřit tomu, co vidí. Řekla jsem: *Pane doktore, ty nohy mě strašně bolí, ale já myslím, že nikdo, koho bolí nohy, nebyl tak šťastný, jako já v tomto okamžiku.* Primář řekl: *Za 38 let své lékařské služby jsem nic podobného nezažil.*

Po nějaké době způsobil Pán další zázrak: Byla to *moje řadra a moje vaječníky*. Doktor mi řekl, že už nikdy neotěhotním, a já jsem s tímto řešením byla takřka spokojena. Ale po roce a půl se moje řadra znovu zformovala. Byla jsem velice překvapena, když mi lékař řekl: *Jste v jiném stavu!* A tímto řadrem jsem pak své dítě kojila.

At' vás všechny Pán náš Bůh bohatě zahme svým požehnáním a svými milostmi.

sestra Gloria Polo

Vydáno jako příloha týdeníku Světlo – Olomouc 2008

Rokštejnské poklady

Město Brtnice se rozkládá na příkrých stránkách obou břehů říčky Brtničky. Ta je přítokem řeky Jihlavy. Přibližně 8 km od města Brtnice stojí zříceniny hradu Rokštejna. Kdy byl tento hrad založen není známo. Roku 1289 na něm sídlil pan Bernard z Rokštejna. roku 1325 pan Hrut z Rokštejna. Roku 1360 koupil hrad moravský markrabě Jan Jindřich Lucemburský. Mezi lety 1396–1399 se hrad dostal do vlastnictví jedné z větví rodu Valdštejnů. Za husitských válek byl hrad Rokštejn mezi lety 1423–1436 pobořen a zpustnul. Valdštejnové své sídlo přenesli do Brtnice a hrad Rokštejn zcela opustili.

V polovině 15. století nechali Valdštejnové postavit nový hrad na místě někdejší tvrze v Brtnici. V letech 1618–1620 se pan Zdeněk Brtnický z Valdštejna výrazně angažoval na straně stavovských povstalců. Byl jedním ze 30 direktorů stavovského povstání. Hlásil se k luterskému vyznání víry. Stavové Českého království tehdy rakouskému císaři a českému králi Ferdinandu II. vypověděli poslušnost a místo něj si za krále zvolili Fridricha Falckého. Rok 1618 je dnes považován za začátek „třicetileté války“ v Evropě.

Po prohrané bitvě na Bílé hoře v neděli dne 8. 11. 1620 byl pan Zdeněk Brtnický z Valdštejna následujícího roku 1621 zatčen a souzen. Odsouzen byl za zradu právoplatného českého krále k trestu smrti, ale trest mu byl zmírněn na doživotní vězení. Všechny rodinné majetky mu byly zabaveny. Uvězněn byl na brněnském Špilberku, kde dne 24. 6. 1623 zemřel. Zabavený brtnický majetek pana Zdeňka Brtnického z Valdštejna následně odkoupil hrabě Rambaldo XIII., šlechtic z italského rodu Collalto.

Collaltové v Brtnici sídlili až do roku 1945, kdy jim byl všečen majetek znárodněn. Dnešní špatný stav renesančního zámku v Brtnici byl zaviněn především nevhodným používáním zámku od 2. poloviny minulého století, a také vleklými soudními spory s pozdějším majitelem této nemovitosti. Od roku 2008 v něm probíhá postupná rekonstrukce.

Na hradě Rokštejnu je ukryto veliké množství pokladů. Jsou uloženy v hlubokém sklepení a hlídá je veliký černý pes a

velký černý kozel. Jednou do roka, o Květné neděli při čtení pašiji, se otvírá vchod do rokštejnského podzemí. Jenom lidem spravedlivým a poctivým je dopřáno poklady vidět a nabrat si z nich.

U sedláka Hárummy v Brtnici sloužila kdysi za děvečku dívka jménem Božena. Byla bohabojná, pracovitá, měla dobré srdce a každý ji měl rád. Do služby se dala proto, aby ulehčila chudým rodičům, kteří měli mnoho dětí a sotva hájili své holé bydlo. Když se jednou blížila Květná neděle, vzpomněl si ráno sedlák na rokštejnské poklady a dodal: „Ty jsi, Boženko, takové hodné a spravedlivé děvče, že by ses mohla podívat na Rokštejn. Možná, že uděláš štěstí a pomůžeš sobě i rodičům.“

Dívka se nenechala dvakrát pobízet. Co by neudělala pro své rodiče! Byla nejen poctivá, ale i statečná a tak řekla, že půjde. Přiblížila se k zříceninám a ejhle! „Tahle rezavá vrátka tu přece nikdy nebyla! A jsou otevřená dokořán!“, pomyslela si. Dlouho neotálela, zbožně se pokřížovala a směle do nich vstoupila. Kráčela dlouho tmavou chodbou, poté se před ní rozsvítilo. Ocitla se v jasně ozářené síni.

Pane na nebesích! Byly tam hromady stříbrných a zlatých peněz. Vycházel z nich modrý plamen. A hleďme! Tu zase velikánská truhla, plná těžkých kovových prutů a tyčí. A co je v těch velikých bečkách podél stěn? Přistoupila k jedné z nich, sáhla tam – hm, bylo v nich cosi tvrdého jako led. Nemeškala Boženka, nabrala do klína stříbrňáků a zlatáček, co jen mohla unést, a hajdy domů.

To se podívil hospodář! Podivili se i ostatní domácí a blahopřáli dívce. „Také led je tam ve velikých sudech“ pravila Boženka. „Kdepak led“, řekl sedlák. „To bude asi víno, milá děvečko! Je už za tu velice dlouhou dobu zhoustlé a navrchu se na něm udělal tvrdý škraloup. To bude asi dobré, panečku! Jdi tam ještě jednou a dones ho trochu! Jistě by se jím má nemocná manželka uzdravila.“

Neváhala Boženka, popadla putýnku, se kterou chodila pro pitnou vodu, a vydala se na Rokštejn znovu. Sláva! Sklepení bylo ještě otevřeno. Proběhla chodbou, popadla z truhly těžkou kovovou tyč, prorazila v jedné z beček škraloup a nabrala

do putýnky víno. Potom hned pospíchala domů. Kovovou tyč strčila do putýnky. „Hospodář si z ní bude moci dát něco ukovat“, pomyslela si.

Jestli se sedlák Háruma divil poprvé, nyní se divil ještě více. Víno bylo jako malvaz, jeho nemocná manželka po něm opravdu okřála. A když sedlák pohlédl na tyč, zvolal: „Děvečko drahá, víš že je to zlato? A říkáš, že je toho tam plná truhla?“ „Ano, plná truhla.“ Ted' už se Háruma neudržel. Zapráhl koně do vozu, vzal s sebou pacholka a že to všechno odvezou domů. Boženka musela jít s nimi na Rokštejn potřeť.

Ale braši milí! Sotva se přiblížili ke zříceninám, vyletěl z nich obrovský černý kocour s přeslicí a dal se do předení. Koulel přitom divoce očima a z huby mu sršely plameny. Když to spatřil sedlák Háruma, obrátil koně, práskl do nich bičem a ujížděl s pacholkem zpátky. Jen se za nimi prášilo. Statečná Boženka se však kocoura nebála. Skočila k němu, přeslici mu vytrhla z pracek a praštila ho přeslici do hlavy. Kocour divoce zařval a zmizel. Dívka s přeslicí v ruce pospíchala za sedlákem.

Ted' bylo ještě větší divení. Přeslice byla vyrobena ze zlata! To bylo radosti! Boženka se s Hárumou rozdělila na polovic, svým rodičům koupila pěkný statek. Sama se brzy šťastně provdala za hodného muže a žila pak v bázi Boží mnoho a mnoho let.

Její příklad zlákal ještě mnoho lidí. Pokoušeli se o získání rokštejnských pokladů, ale nepochodili. Na jednoho lakomého sedláka se z hradu Rokštejna vyřítíl veliký černý pes a velký černý kozel. Zřídili ho tak, že se sotva dovlekl domů. Potom si dlouho poležel v posteli. Od té doby se tam už nikdo pro poklady neodvážil.

*S využitím knihy Karla Kalláha:
Pověsti hradů moravských a slezských
připravil Jiří Kachlík.
Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Zřícenina hradu Rokštejna
nedaleko města Brtnice**

